

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΕ΄
ΜΑΪΟΣ 2020
Ἀρ. Φύλ. 893

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο "Όργανο

Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 893, ΜΑΪΟΣ 2020

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

**Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:**

«Χριστιανική Έλπίς»

Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:

«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€

Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

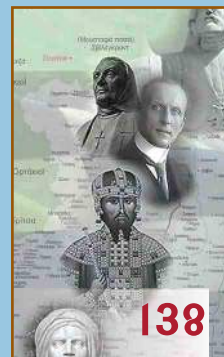
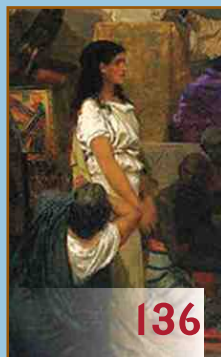
**Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού**

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Περιεχόμενα

Τί διδαχθήκαμε τελικά;	131
Ή άγια άπάτη	132
Άντιστροφή	134
«Ζεύγος όμόζυγον»	136
Έκατό χρόνια έλεύθερη Θράκη	138
Γενοκτονία τών Ποντίων: Μνήμη - Αγώνας για τήν άναγνώρισή της	141
Πόν(τ)ος (ποίημα).....	143
Δύο μεγάλες άποκαλύψεις	144
Άγίου Νικολάου Καβάσιλα, Θεία Λειτουργία: «Ή θυσία»	146
Ή κλήση του Ήσαΐα στό προφητικό άξίωμα (Ήσ 6,1-8).....	148
Μιά άλλιώτικη ΤΗΛΕ-ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.....	150
Δήμιοι οί πανδημίες!	153
Άνάβω θυμιατήρι... (διήγημα).....	156
Συζητώντας τά γεγονότα	158

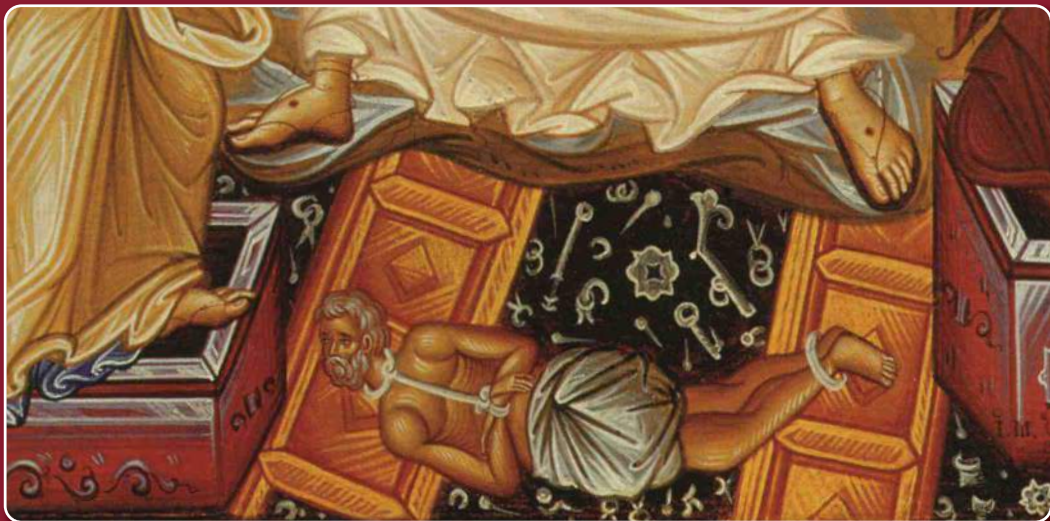
Τί διδαχθήκαμε τελικά;

Τή στιγμή πού συντάσσεται το παρόν κείμενο, ή πατρίδα μας βρίσκεται ακόμη στή δίνη τής πανδημίας του νέου κορωνοϊού, πού δοκιμάζει σέ όλα τά επίπεδα τίς άντοχές τής ύψηλίου. "Όπως λένε δέ οί είδικοί, ένδεχομένως νά μās ταλαιπωρήσει γιά πολύ καιρό ακόμη.

Εύλογα διαπιστώθηκε από πολλούς ότι ό πολιτισμένος, ό προηγμένος, ό ύψηλής τεχνολογίας κόσμος μας, ό όποιος ύπερηφανεύεται γιά τήν καταπληκτική έπιστημονική του πρόοδο, τρέμει μπροστά σ' έναν άόρατο μικροοργανισμό. Πεθαίνουν χιλιάδες συνάνθρωποί μας άβοήθητοι, μέ τούς τρομαγμένους γιατρούς νά σηκώνουν τά χέρια ψηλά. Γίνεται λόγος γιά όμαδικούς τάφους, στους όποιους οί νεκροί θάβονται μέ συνοπτικές διαδικασίες, σάν ραδιενεργά απόβλητα. Πόλεις του διαμετρήματος μιās Νέας 'Υόρκης έρημώνουν. 'Η παγκόσμια οίκονομία κλονίζεται, μέ τόν Γ. Γραμματέα του Ο.Η.Ε. νά δηλώνει ότι αύτή ή κρίση είναι ή μεγαλύτερη πού αντιμετώπισε ή ανθρωπότητα μετά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Καί ό άνθρωπος; 'Ο άνθρωπος του 2020 μ.Χ., ό όποιος τρέφεται συνεχώς μέ τήν αύταπάτη ότι είναι Θεός κι έχει έξορίσει από τή ζωή του τόν Χριστό; 'Ο άνθρωπος αύτός ήρθε ξαφνικά αντιμετώπος μέ τήν πικρή αλήθεια, όπως τήν εκθέτει στά πρώτα της κεφάλαια, αλάθητα, ή Βίβλος: 'Ο πύργος πού οίκοδόμησε μέ τόσες προσδοκίες, δέν θά τελειώσει ποτέ. Τό επιχείρησαν καί κάποιοι άλλοι, πολύ παλιά, τό ίδιο αλαζονικά άπέναντι στον αληθινό Θεό, καί απέτυχαν παταγωδώς. Καί τό καταπληκτικό είναι ότι καί τότε όλα κρίθηκαν από κάτι πολύ μικρό, από μιάν άναπάντεχη άδυναμία στον τρόπο συνεννόησης... 'Όσο τόσο ό σημερινός «άνθρωπος» θά πάρει τό μάθημά του; Θά «έλθη είς έαυτόν» (Λκ 15,17) καί θά έπιστρέψει στο σπίτι του ούράνιου Πατέρα πού μέ τόση ιταμότητα περιφρόνησε καί καθύβρισε;

"Ισως φαίνεται άπίθανο κάτι τέτοιο. Άλλά δέν θέλουμε νά είμαστε άπαισιόδοχοι. Κι αν ό πολός κόσμος σκληρυνθεί ακόμη περισσότερο καί άδιαφορήσει γιά τά μηνύματα του ούρανου, σίγουρα ύπάρχουν κι εκείνες οί ψυχές πού θά άκούσουν μέ ταπείνωση τό πικρό αλλά σωτήριο θείο άγγελμα πού μās εύαγγελίζεται ό κορωνοϊός: "Ότι ό άγιος Θεός δέν θέλει τόν θάνατό μας, αλλά ποθει όσο τίποτε άλλο τή μετάνοιά μας καί τή σωτηρία μας (βλ. 'Ιζ 18,23).

Ἡ ἀγία ἀπάτη

Ἡ σωτηρία μας ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι οὐσιαστικά τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς κολοσσιαίας ἀπάτης πού ὀργάνωσε ὁ ἅγιος Θεὸς καὶ Πατέρας μας εἰς βάρος τοῦ σατανᾶ, τοῦ αἰτίου ὅλων τῶν δεινῶν μας.

Ὁ Κύριος δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο θνητό μὲν ἀλλὰ μὲ προοπτική νὰ κατακτήσει τὴν ἀθανασία. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό τοῦ χάρισε γιὰ σπίτι του τὴν Ἑδέμ, τὸν πανέμορφο ἐκεῖνο κῆπο, καὶ προπάντων τὸν χαρίτωνε συνέχεια μὲ τὴν ἄμεση ζωοδότρα ἐπαφή μαζί του. Ὅλα ἦταν τέλεια καὶ ἀνέπνεαν τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, ὥσπου παρουσιάστηκε στὸν κῆπο ὁ διάβολος. Ὁ διάβολος μισεῖ τὸν Θεό, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βλάψει, ἐπιδιώκει νὰ παρασύρει στὸν ὄλεθρο τὰ δημιουργήματά του καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἄνθρωπο. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή. Ὁ σατανᾶς συκοφάντησε στὴν Εὐὰ τὸν δημιουργό της καὶ τὴν βύθισε μαζί μὲ τὸν Ἀδὰμ στό πιό ἀδυσώπητο, ἀπαράκλητο καὶ ἀδιέξοδο σκοτάδι: στὸν αἰώνιο τάφο.

Ἀπὸ τότε ἡ ἀνθρωπότητα πού ξεπήδησε ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἀδὰμ εἶναι δέσμια τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος σφραγίζει τὴν ὑπόστασή της σὰν ἀναπόδραστη κληρονομικὴ ἀσθένεια. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ σωθεῖ; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴ μέγγενη τοῦ ὀλέθρου καὶ νὰ ζήσει; Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε δυνάμεις ἱκανές νὰ τὸν βοηθήσουν. Ὁ κόσμος του καὶ ὁ ἴδιος εἶχαν πλέον ἡμερομηνία λήξεως καὶ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἀνατρέψει αὐτό. Ἕνας μόνος τρόπος ὑπῆρχε. Ἐπρεπε ὁ Θεός, ὁ μόνος ἀθάνατος, ἡ αὐτοζωὴ καὶ ὁ ζωοδότης, νὰ ἀναλάβει ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεση αὐτὴ καὶ νὰ τὴν διευθετήσει. Ἐπρεπε ὁ Κύριος τοῦ παντός νὰ ἀγνοήσει τὴν προσβολή καὶ τὴν ὕβρη τοῦ πλάσματός του ἀπέναντί του καὶ νὰ ἀνακαινίσει τὴν ἐτοι-

μόρροπη ύπαρξή του μέ δική του προσωπική επέμβαση.

Καί τό ἔκανε. Πῶς; Ὑἔγινε ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος. Κι ὄχι μόνο ἔγινε ἄνθρωπος, ἀλλά ἀπό τή στιγμή τῆς σύλληψῆς του στά σπλάγχνα τῆς μητέρας του ὑποτάχθηκε ἐκούσια στή φθορά. Κι ἔτσι ὁ θάνατος τῶν ἀνθρώπων ἔγινε καί δικός του θάνατος. Ἀλλά ἀκριβῶς αὐτό τό γεγονός, τό ὅτι δηλαδή πέθανε ὁ ἀθάνατος, ἀνέτρεψε τήν ἐξουσία τοῦ ἄδη καί τήν ἐξαφάνισε γιά πάντα. Διότι ὅταν ὁ θάνατος ἐπιβλήθηκε στόν Ἰησοῦ πάνω στόν σταυρό, συνετρίβη στόν βράχο τῆς θεότητάς του καί ὁ Χριστός ἀναστήθηκε· ἡ ζωή του θριάμβευσε καί τό μηδέν ἔχασε πλέον κάθε δύναμή του στήν ὑπαρξή του.

Ἀλλά ὅπως εἶπα στήν ἀρχή, ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ πού προξένησε τή σωτηρία μας ἦταν ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀπάτης. Μιᾶς ἀγίας ἀπάτης. Εἶπα ἤδη ὅτι ἀρχηγός τοῦ θανάτου πού μᾶς καταδυνάστευε ἦταν ὁ σατανᾶς, ὁ ἀρχάγγελος τοῦ σκότους. Προκειμένου λοιπόν νά πάει ὁ Χριστός στόν θάνατο, ἔπρεπε νά ἀναγκάσει μέ κάποιο τρόπο τόν διάβολο νά τοῦ ἐπιτεθεῖ καί νά τόν φονεύσει. Ἐντέλει τό τέχνασμα πού χρησιμοποίησε γιά νά τό πετύχει αὐτό, ἦταν ἡ ἀπόκρυψη τῆς ἀληθινῆς του ταυτότητας. Δέν ἐπέτρεψε δηλαδή νά καταλάβει ὁ σατανᾶς ὅτι εἶναι ὁ Θεός. Ἀντίθετα τόν ἄφησε νά νομίζει ὅτι εἶναι ἕνας κοινός ἄνθρωπος, προκαλώντας τον ὡστόσο μέ τήν παραπλανητική ἀποκάλυψη κάποιων στοιχείων τοῦ θείου προσώπου του. Ὑἔτσι ἐνῶ ὁ διάβολος ἀντιλαμβάνόταν ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἦταν ἕνα ἀπροσπέλαστο αἶνιγμα διότι δέν κατόρθωσε ποτέ νά τόν ἐμπλέξει στά δίχτυα τῆς ἁμαρτίας, ὅπως ὅλους τούς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους, ὁδηγήθηκε σέ πλήρη σύγχυση ὅταν τόν εἶδε νά βαπτίζεται τό βάπτισμα τῶν ἁμαρτωλῶν ἀπό τόν Ἰωάννη καί στή συνέχεια νά τόν ὀνομάζει ὁ οὐράνιος πατέρας υἱό του. Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή τοῦ κήρυξε ἕναν ἀδυσώπητο πόλεμο ἐπιδιώκοντας νά τόν ἐξουδετερώσει ἢ ἔστω νά καταλάβει πόσο ἐπικίνδυνος ἦταν γιά τό κράτος του. Διότι ἔνιωθε, ὅπως ἦταν φυσικό, ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος θά μπορούσε νά ἀπειλήσει καίρια τήν ἐξουσία του. ὙἌμως ὁ Ἰησοῦς δέν παγιδεύτηκε ποτέ στά βρόχια του. Οὐδέποτε τοῦ φανέρωσε τί σήμαινε τό ὅτι ἦταν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι σιγά-σιγά ἀλλά μεθοδικά τόν παρέσυρε νά ἐπιδιώξει τήν ἐξόντωσή του μέσω τοῦ σταυροῦ.

Αὐτή ἡ εὐλογητή ἀπάτη τοῦ Κυρίου, πού μετέβαλε τόν τάφο του σέ πηγή ἀφθαρσίας καί ἀθανασίας γιά ὅλα τά τέκνα του, ὀνομάζεται δικαίως ἀπό τόν ἱερό ὕμνωδὸ «σοφία», ἡ ὁποία «ἐπλάνησε τόν πλάνον»: «Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται σοφίᾳ σῆ, Θεέ μου» (Γ΄ στάση ἐγκωμίων, ἐσπέρας Μ. Παρασκευῆς). Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει: «Διδάσκουμε τή σοφία τοῦ Θεοῦ πού ἦταν μυστήριο, δηλαδή κρυμμένη, τήν ὁποία ὄρισε ὁ Θεός προαιώνια γιά τή δόξα μας καί κανεῖς ἀπό τούς

ἄρχοντες τοῦ κόσμου αὐ-
τοῦ δέν κατάλαβε. Διότι ἄν
τήν εἶχαν καταλάβει, δέν
θά σταύρωναν τόν Κύριο
τῆς δόξας» (Α΄ Κο 2,7-8).

Αὐτό πού κάνουμε λοι-
πόν τό Πάσχα εἶναι ὅτι πα-
νηγυρίζουμε αὐτή τή σο-
φία τοῦ Θεοῦ, αὐτή τήν ἀ-
γία πλάνη, μέ τήν ὁποία ὁ
Κύριος ὄχι μόνο συνέτριψε
τόν σατανᾶ καί τή δύναμή
του, τόν θάνατο, ἀλλά διέ-
συρε καί διαπόμπευσε ὁ-
λόκληρη τή δαιμονική πα-
ράταξη (βλ. Κλ 2,15). Βέ-
βαια πρέπει νά τό ποῦμε
ξανά καί ξανά καί νά τό
σπουδάζουμε συνέχεια: αὐ-
τή ἡ περιφανής νίκη τοῦ
μεγάλου Βασιλιᾶ πού δέν
ἔχει ὁμοιά της, δέν ἦταν
ἀναίμακτη. Βάφτηκε μέ τό
πιό ἀθῶο καί ἀγνό αἷμα
πού πότισε ποτέ αὐτόν
τόν πλανήτη καί τό σύμ-
παν: μέ τό πανακήρατο καί
πανάμωμο αἷμα τοῦ Υἱοῦ
τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά
μιά θυσία ἀπροσμέτρητου
βάθους καί ὕψους, πού ὁ
Κύριος μᾶς τήν χάρισε· δέν
μᾶς τήν χρωστοῦσε. Καί ἀ-
σφαλῶς τίποτε στόν κό-
σμο μας δέν μπορεῖ νά
ἀντισταθμίσει τόν πλοῦτο
τῆς ἀγάπης πού κρύβει.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Ἀντιστροφή

Ἦκανε δέκα περίπου ἐρωτήσεις· κά-
ποιες φαίνονταν ἀπλές, καθημερινές, κά-
ποιες ἦταν πολύ σκληρές, ἀλλά μέ ὅλες
γκρεμίζει τήν αὐτονόητη πραγματικότητα
καί θρυμματίζει τά ὀφθαλμοφανή γεγονότα
σάν νά μήν ὑπῆρξαν, σάν νά μή συνέβησαν
ποτέ.

♦ Πορεία πρός Ἑμμαούς. Ξέρουμε πε-
ρίπου πῶς ἦταν οἱ δύο πού βάδιζαν· ὅπως
ὅταν θάβεις ἕναν πολύ δικό σου ἄνθρωπο κι
ἔχει τελειώσει μαζί του κι ἡ δική σου ζωή
πού τήν εἶχες στηρίξει ὅλη πάνω σ' αὐτόν.
Τούς ἀπευθύνει τρεῖς ἐρωτήσεις: «Τί συζη-
τᾶτε καί εἴστε τόσο σκυθρωποί; Ποιά εἶναι
αὐτά τά γεγονότα πού σᾶς ἔκαναν νά εἴστε
ἔτσι; Μά δέν ἔπρεπε νά γίνουν ὅλα αὐτά, γιά
νά ἔρθει ὁ Χριστός στή δόξα Του;».

Ξέρουμε πῶς γύρισαν πίσω, μέ νέα δεδο-
μένα. Τήν καρδιά νά καίει, τά μάτια ἀνοιχτά
καί στά πόδια φτερά, ὅταν κατάλαβαν ποιός
ἦταν στήν κλάση τοῦ ἄρτου στό τραπέζι.

♦ Ἱερουσαλήμ. Στούς ἔντεκα καί στούς
«σύν αὐτοῖς» πού ἦταν ἀμπαρωμένοι στό
σπίτι ρωτάει πρῶτα «γιατί εἴστε ταραγμέ-
νοι;». Μά πῶς νά μήν εἶναι, ἀφοῦ βλέπουν
μπροστά τους φάντασμα; Τί ἄλλο μπορεῖ νά
μπαίνει μέσα ἀπ' τίς κλειστές πόρτες; Τούς
δείχνει τά χέρια του καί τά πόδια του νά τόν
ψηλαφήσουν. «Ἐχετε τίποτα νά φᾶμε;», ὅ-
ταν ἔφυγε αὐτός πού δέν ἦταν φάντασμα,
ἄφησε πάνω στό τραπέζι τά ἀγκάθια ἀπ' τό
ψάρι καί τήν κερύθρα ἀπ' τό μέλι πού ἔφαγε.

♦ Κῆπος τῆς Γεσθημανῆ. «Γυναίκα, για-
τί κλαῖς, ποιόν ζητᾶς;». Ζητάει αὐτόν πού
δέν βρίσκει μέσα στόν τάφο. Κι ἀφοῦ δέν
τόν βρίσκει, ποιός τόν ἔκλεψε κι ἄφησε μέ-
σα μόνο τά ὀθόνια καί τό σουδάριο; Ὅταν
ἄκουσε τό ὄνομά της, «Μαρία», καί στράφη-
κε νά δεῖ τόν κηπουρό πού νόμιζε πῶς ἦταν,
στή Μαρία τή Μαγδαληνή εἶχαν ἀνατραπεῖ
ὅλα μέσα της. «Ραββουνί, διδάσκαλε».

♦ Θάλασσα τῆς Τιβεριάδος. «Παιδιά, ἔχετε τίποτα γιά προσφαί;», ρωτάει ὁ ξένος τούς ἑπτὰ μαθητές πού ψαρεύουν. Ὅχι, δέν εἶχαν, δέν εἶχαν πιάσει τίποτα. Ἀλλά ὅταν βγήκαν στήν ἀκρογιαλιά, ἦταν ὅλα ἔτοιμα: ἡ ἀνθρακιά, τὰ ψάρια, τό ψωμί.

«Σίμων Ἰωνᾶ, μ' ἀγαπᾷς; Καί μάλιστα περισσότερο ἀπ' τούς ἄλλους;», δέν ἔκανε σκληρότερη ἐρώτηση ἀπ' αὐτήν. Αὐτή πλέον καθόρισε καί τήν ἀποστολή καί τή ζωή καί τόν θάνατο μέ τὰ ὁποῖα ὁ ἀρνητής μαθητής θά δόξαζε πιά τόν Θεό ὡς μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως.

♦ Ἡ τελευταία ἐρώτηση στόν δρόμο γιά τή Δαμασκό: «Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις;». Ἐπесе κάτω στή γῆ. Ὅταν σηκώθηκε, τρεῖς μέρες ὁ Σαῦλος οὔτε ἔβλεπε οὔτε ἔφαγε οὔτε ἤπιε.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἡ ἀνατροπή, ἡ ἀντιστροφή, ἡ μεταστροφή τῆς ζωῆς μας. Ὑπάρχει μιὰ ἐρώτηση καί γιά μένα: «Σὺ πιστεύεις εἰς τόν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;». Δέν ξέρω... Ξέρω ὅμως τί θά ἔθελα νά ἀπάντησω: «Πιστεύω, Κύριε» ...
...Καί Τόν προσκύνησε.

Ζ.Γ.

Τοιχογραφία Καθολικοῦ Ἱ. Μ. Παναχράντου, Μέγαρο

Siemiradzki, Μαρτύριο τῶν ἁγίων Τιμοθέου καί Μαύρας

Ἦταν οἱ πρῶτες μέρες πού τό νιόβγαλτο σκαρί φούσκωνε τά πανιά καί κινούσε στό πέλαγος μέ ὄνειρα φωτεινά, μέ προσευχή καί προσφορά.

Μόλις πρίν λίγο καιρό ἐνώθηκαν στό μυστήριο τοῦ γάμου ὁ Τιμόθεος, ὁ νεαρός ζηλωτής ἀναγνώστης τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας τῆς Παναπέας στήν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, καί ἡ σεμνή καί εὐγενής Μαύρα. Οἱ καρδιές δεμένες μέ ἀγάπη φλογερή στόν Ἰησοῦ Χριστό κι ἕναν πόθο βαθύ γιά τήν ἐξάπλωση τῆς βασιλείας του. Τῆς ζωῆς ἡ ἀνοιξη τούς χαμογελοῦσε καί τό μέλλον σάν θάλασσα γοητευτική ἀπλωνόταν μπροστά τους.

Καί τότε ἀπειλητική, τρομακτική, βίαια ξέσπασε ἡ καταιγίδα. Ὁ τραχύς εἰδωλόλατρης ἑπαρχος Ἀρριανός, ἀπαιτεῖ ἀπό τόν Τιμόθεο νά παύσει τό ἔργο του, πού ἔχει καρπούς θαυμαστούς: τή μεταστροφή πολλῶν ἀνθρώπων στήν ἀπαγορευμένη πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ διαταγή ὀρισμένη ἀπό τόν χριστομάχο αὐτοκράτορα Διοκλητιανό ἀπαιτεῖ ἄμεση ἐφαρμογή: Νά παραδώσει τά ἱερά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας στήν πυρά. Ἀπό τά νεανικά στήθη ἀντηχεῖ ὠριμη καί

ἀνδρεία ἡ ἀπάντηση: «Κανένας στρατιώτης δέν παραδίδει τό τιμημένο ξίφος του στόν ἐχθρό. Κι ἐγώ στρατιώτης τοῦ Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ποτέ δέν θά παραδώσω τά ἱερά βιβλία μου, πού εἶναι τά ὅπλα στόν ἀγώνα μου».

Τά θεϊκά βιβλία δέν παραδόθηκαν! Γιά ἄλλη μιά φορά στήν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ κόσμου διαφυλάχθηκαν οἱ ἅγιες γραφές, ὁ ἀτίμητος θησαυρός τῶν χριστιανῶν. Τό τίμημα βαρύ! Τροχοί, πυρακτωμένα σίδερα, καζάνια καί φωτιές ἐπιστρατεύονται γιά νά καμφθεῖ ὁ ἥρωικός πιστός τοῦ Χριστοῦ. Τό φρόνημά του παραμένει ἀκμαῖο καί ὑψηλό. Μονάχα μία εἶναι ἡ ἀγωνία του, ἡ σταθερότητα τῆς ἀγαπημένης του συζύγου.

Ἡ συνάντηση τῶν δύο νεόνυμφων δέν ξετυλίγεται ρομαντικά καί εἰδυλλιακά. Πλαί τους καιροφυλακεῖ καί τούς διεκδικεῖ ἐπιτακτικά ἡ ζωή καί ὁ θάνατος. Κι αὐτοί κάνουν μαζί τήν ἐπιλογή τους. Στηρίζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον στήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ μέ συζυγική ὁμοφροσύνη καί ἀγαπητική ὁμοφωνία. Οἱ μόλις εἴκοσι μέρες τῆς κοινῆς τους ζωῆς θά γίνουν αἰώνιες μέ τήν ἀφοσίωση σ'

Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος, τό Α καί τό Ω. Ναί, τούτη τή συνάντηση τήν καταγράφει μέ δέος ὁ οὐρανός καί τή φυλάγει ὁ ἱερός συναξαριστής στή μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων πού τιμοῦμε στίς 3 Μαΐου.

Οἱ δύο νέοι καταδικάζονται νά πεθάνουν μέ θάνατο σταυρικό. Τό σῶμα τους καταρρέει βασανισμένο καί καταματωμένο ἀπό τά φοβερά βασανιστήρια, μά ἡ ψυχή τους σκιρτᾷ. Τρανή τιμή, ξεχωριστή εὐλογία νά ἔχουν τό ἴδιο τέλος μέ Αὐτόν πού ἀγάπησαν περισσότερο ἀπό ὅλα στή ζωή τους. Σκύβουν μέ εὐλάβεια καί ἀσπάζονται καί οἱ δύο τά ξύλα τοῦ σταυροῦ. Κι ἔπειτα παραδίδονται στή σταύρωση «σύμμορφοι γενόμενοι τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου». Οἱ δύο σταυροί στήνονται ὁ ἕνας ἀπέναντι στόν ἄλλο καί πάνω τους κρέμονται τά σώματα τῶν δύο νεαρῶν συζύγων. Ἐννέα μερόνυχτα παραμένουν κρεμασμένοι στόν σταυρό μέ «εὐτολμον καρτερίαν». Ὁ σατανᾶς τούς πειράζει, οἱ εἰδωλολάτρες τούς προκαλοῦν. Κι αὐτοί πολεμοῦν μέ ὄπλο τήν πολυαγαπημένη τους ἁγία Γραφή. Ἐνισχύουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ χωρία ἀπό τή Βίβλο καί προσεύχονται μέ λόγια θερμά. Ἡ παντοδύναμη θεία χάρις τούς σκεπάζει, τούς ἐνισχύει, τούς κραταιώνει. Φτερουγίζουν κοντά τους ἐνισχυτικά οἱ ἄγγελοι. Καί τέλος ἀνοίγει ὁ οὐρανός καί τό ἱερό ζεύγος εἰσέρχεται νικηφόρα στή Βασιλεία.

Ὁ Τιμόθεος καί ἡ Μαύρα ἀνέβηκαν στόν σταυρό κι ἔφθασαν στήν ἀνάσταση. Κι ἐκπληρώθηκε ἡ βαθεῖα τους ἐπιθυμία νά εἶναι γιά πάντα μαζί. Μένουν ἐνωμένοι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, μνημονεύονται καί εἰκονίζονται πάντα μαζί, ὁ ἕνας δίπλα στόν ἄλλον. Ἕνα μαρτυρικό ἀνδρόγυνο πρότυπο γιά ὅλους τούς πιστούς μέσα στήν ἱστορία. «Ζεύγος ὁμόζυγον καί ξυνωρίς θαυμαστή», πρεσβεύουν γιά τόν ἀγώνα μας καί ἐπιτελοῦν θαύματα.

Θυσιάστηκαν στήν πρώτη τους νιότη γιά νά βιώνουν τήν αἰώνια ἄνοιξη τῆς οὐράνιας βασιλείας. Ἀγάπησαν τόν σταυρό γιά νά γεύονται τή δόξα τῆς ἀνάστασης. Νίκησαν τήν κρίση τῆς στιγμῆς, γιά νά ἀπολαμβάνουν τήν αἰωνιότητα. Καί μᾶς ψιθυρίζουν τή σωτήρια ἀλήθεια πώς σέ κάθε κρίση οἱ καρδιές πού φτερώνονται ἀπό τόν θεῖο ἔρωτα πορεύονται θαυμαστά ἀπό τόν Γολγοθᾶ τῆς γῆς στήν αἰώνια ἀνάσταση τοῦ οὐρανοῦ.

Ἰχνηλάτης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα:

Κ.Α. 500€ * Μπαμπίλη Στυλιανή, εἰς μνήμην γονέων Γεωργίου καί Τασίας, 100€ * Ξ.Μ. 330€ * π. Σισώης 300€ * Παπαδόπουλος Κυριάκος, εἰς μνήμην συζύγου Μελομένης, 200€.

Γιά τό περιοδικό:

Καλαντίδης Χαράλαμπος 15€ * Κουσουτζή Παναγιώτα 50€ * Μιχαλοπούλου Ἀννέτα 10€ * οἶκογ. Ἀθ. Ρίμπα, εἰς μνήμην Ἑμμανουήλ Μαλελῆ, 50€ * Τσαγκούλης Γεώργιος, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου, 50€.

Γιά τήν κατασκήνωση:

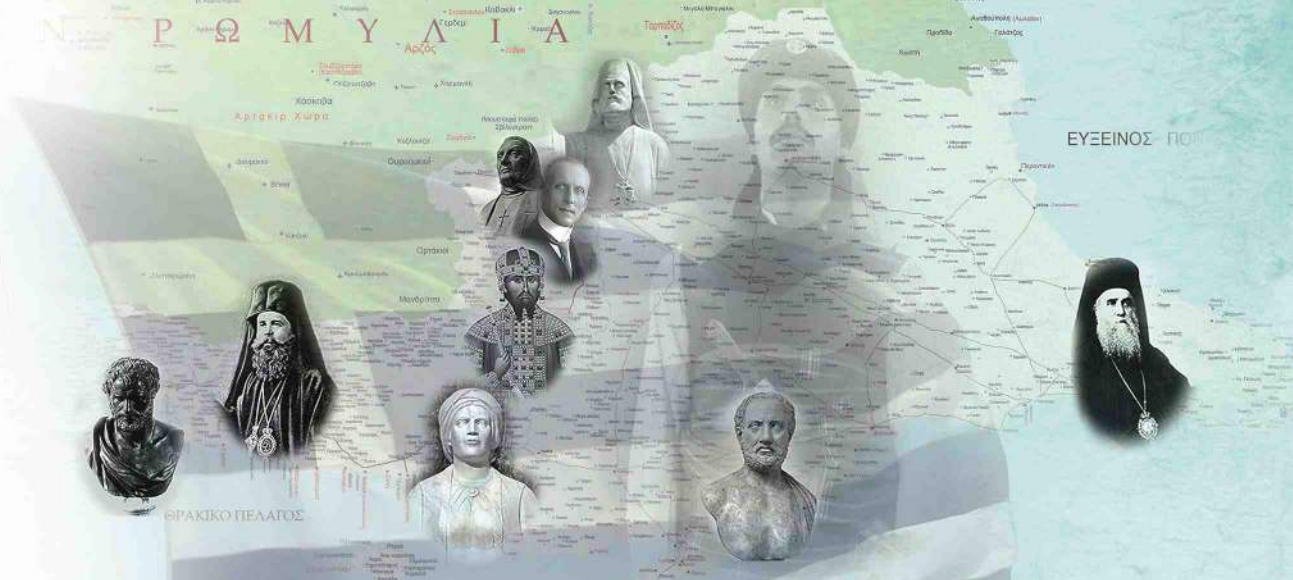
Koutsis Michael 100€ * Γ.Π. 40€ * Δ.Ν. 50€ * Π.Α. 200€ * Σ.Α. 100€ * Τ.Χ. 40€.

Γιά τίς φυλακές:

Τσαμπάζη Ἀναστασία 20€.

Γιά τή φιλανθρωπία:

Ἀνώνυμη 40€.

‘Εκατό χρόνια ελεύθερη Θράκη

Συμπληρώνονται φέτος εκατό χρόνια από την ένσωμάτωση της Δυτικής Θράκης στην Ελλάδα. Βέβαια με τη Συνθήκη των Σεβρών, τό 1920, παραχωρείται στην Ελλάδα από τις Μεγάλες Δυνάμεις η Θράκη, Ανατολική και Δυτική. Αλλά ύστερα από τη Μικρασιατική Καταστροφή, με τη Συνθήκη των Μουδανιών, τόν Όκτώβριο του 1922, η Ανατολική Θράκη δόθηκε στην Τουρκία. Μήν ξεχνούμε πως υπάρχει και η Βόρεια Θράκη ή Ανατολική Ρωμυλία. Κάποτε ο έλληνισμός σ’ εκείνα τα μέρη ανθούσε κι έσφυζε, μέχρι, δυστυχώς, την πραξικοπηματική προσάρτηση της στη Βουλγαρία τό 1906.

Αξίζει νά θυμηθούμε κάποιες από τις μεγάλες μορφές που γέννησε ή ακριτική Θράκη μας.

✿ Ο αρχαίος έλληνας φυσικός φιλόσοφος **Δημόκριτος** κατάγεται από τά Άβδηρα της Θράκης. Τό Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης φέρει τ’ όνομά του.

✿ Ο ιστορικός **Θουκυδίδης** είναι

γιός του θρακιώτη Όλόρου.

✿ Ο άγιος αὐτοκράτορας της Βυζαντινής Αὐτοκρατορίας **Ίωάννης Γ’ Δούκας Βατάτζης** ό Έλεήμων γεννιέται στό Διδυμότειχο καί βασιλεύει στην αὐτοκρατορία της Νίκαιας (1222-1254). Είμαι ό κύριος συντελεστής της ανάκτησης της Κωνσταντινουπόλεως από τους Φράγκους (1261). Μέ την έσωτερική καί έξωτερική πολιτική του δημιουργεί τις προϋποθέσεις καί προετοιμάζει τό έδαφος γιά την παλινόρθωση του Βυζαντίου.

Αισθάνεται πάνω του βαρεία την ευθύνη πως είναι όρισμένος από τόν Θεό νά συμπαραστέκεται στους υπηκόους του καί κυρίως στους άδικημένους. Γιά νά απαλύνει την ένδεια καί τά βάρη των φτωχών, ιδρύει ποικίλα φιλανθρωπικά ιδρύματα, νοσοκομεία, πτωχοκομεία, γηροκομεία, βιβλιοθήκες. Είμαι πηγή της έλεημοσύνης. Γι’ αυτό του δίνουν τό προσωνύμιο Έλεήμων. Χτίζει ναούς καί μοναστήρια. Δείχνει ένδιαφέρον μεγάλο γιά την παιδεία

καί τίς ἐπιστήμες. Καλλιεργεῖ τή μελέτη τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Δίκαια τόν χαρακτηρίζουν «πατέρα τῶν Ἑλλήνων». Κάθε χρόνο στή μνήμη του, 4 Νοεμβρίου, τό Διδυμότειχο ὀργανώνει πλούσιες θρησκευτικές καί πολιτιστικές ἐκδηλώσεις μέ τόν τίτλο «Βατάτζεια».

✿ Ὁ ἐθνομάρτυρας πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **Κύριλλος Στ'** γεννιέται στήν Ἀδριανούπολη (1775-1821). Ἀναδεικνύεται «εὐσεβής, ἐλεήμων, λόγιος, μεγαλόφρων, φιλόμουσος, ἄοκνος καί ἐραστής παντός ἀγαθοῦ καί πάσης ἀρετῆς». Ὑστερα ἀπό πέντε χρόνια προσφορᾶς στόν θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ σουλτάνος τόν ἐξορίζει στόν Ἰθω. Παραμονές τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης φθάνει διαταγή νά τόν μεταφέρουν στήν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τήν Ἀδριανούπολη.

Τά καριοφίλια τοῦ 1821 ἔχουν ἀνάψει γιά τά καλά καί τότε καταφθάνουν στόν τοῦρκο διοικητή τῆς Ἀδριανούπολης οἱ πρῶτες διαταγές τοῦ σουλτάνου.

18 Ἀπριλίου, Δευτέρα τοῦ Ὠμῆ, ὁ πατριάρχης Κύριλλος ὁδηγεῖται μπροστά στόν τοῦρκο ἡγεμόνα. Τοῦ ἀπευθύνει λόγια μοναδικά: «Θάρρει, ἡγεμῶν. Ἀπαντες μίαν ἡμέραν θά ἀποθάνωμεν. Γεννηθήτω τό θέλημα τοῦ Κυρίου».

Στήν πόρτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ βρόχος εἶναι ἔτοιμος. Ὁ σεπτὸς μελλοθάνατος προσεύχεται, κοιτάζει στόν οὐρανό καί προφέρει δυνατά τά τελευταῖα του λόγια: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου».

Τά αἵματα τοῦ ἐθνομάρτυρα πορφύρωσαν τή σκλάβα γῆ μας καί ἡλέκτρισαν πιότερο τίς καρδιές τῶν Ἑλ-

λίων γιά λευτεριά καί δικαίωση.

✿ Στήν αὐλαία τῆς Ἱστορίας παραλαύνει ἡ καπετάνισσα **Δόμνα Βισβίζη** ἀπό τήν Αἶνο τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ἡ ἡρωίδα τοῦ 1821, ἡ θρακιώτισσα ἀρχοντοπούλα, πεθαίνει πάμφτωχη, γιατί μαζί μέ τόν ἄνδρα τῆς ὅλα τους τά πλούτη τά σκόρπισαν γιά τή λευτεριά τῆς Ἑλλάδας.

✿ Στή Σηλυβρία τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης γεννιέται ὁ **ἅγιος Νεκτᾶριος**, ὁ ἅγιος τῆς στοργῆς καί τῆς συγγνώμης. Πολλά θαύματα ἔκανε. Τό πιό μεγάλο ὅμως εἶναι ἡ ἀγία βιοτή του, ἡ ἀσύλληπτη δύναμή του νά μένει εἰρηνικός, ἀτάραχος, ἄκακος καί χαρούμενος, κυρίως ὅταν ἔπεφταν πάνω του τά βέλη τῆς συκοφαντίας καί τῆς δυσφήμισης. Τά ὑπέμεινε καρτερικά. Εἶναι δημοφιλὴς ἅγιος καί τόν γιορτάζουμε στίς 9 Νοεμβρίου. Φέτος συμπληρώνονται ἑκατό χρόνια ἀπό τήν κοίμησή του.

✿ Στήν Κομοτηνὴ γεννιέται ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν **Χρῦσανθος Φιλίπιδης**. Στόν ἐλληνοϊταλικό πόλεμο τοῦ 1940 μεταβάλλει τά μετόπισθεν σέ στρατόπεδα προσευχῆς. Προγραμματίζει νά γίνονται κάθε μέρα σ' ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί Πειραιῶς παρακλήσεις «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης».

Δέν θέλει νά ἀνήκει ὁ ἴδιος στήν ἐπιτροπὴ ὑποδοχῆς τῶν Γερμανῶν μέσα στήν Ἀθήνα, τονίζοντας στόν δήμαρχο τῶν Ἀθηναίων: «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐλευθερώνει, δέν ὑποδουλώνει». Δέν ἐπιτρέπεται νά γίνει δοξολογία στόν Μητροπολιτικό ναό τῶν Ἀθηνῶν μέ τήν ἀφιξὴ τῶν Γερμανῶν. Ἀρνεῖται νά ὀρκίσει τήν κατοικὴ κυβέρνηση Τσολάκογλου. Ἡ προσωπικότητά του γίνεται τό

σύμβολο της αντίστασης κατά των Γερμανών.

✿ 'Ο διεθνούς φήμης έπιστήμονας **Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή** μπορεί νά γεννήθηκε στο Βερολίνο, αλλά από τή μεριά του πατέρα του κατάγεται από τή Βύσσα Έβρου τής Δυτικής Θράκης. Φέτος συμπληρώθηκαν 70 χρόνια από τόν θάνατο (2-2-1950) αυτής τής σπάνιας μορφής στην ιστορία τής έπιστήμης. Είναι ο μεγαλύτερος έλληνας μαθηματικός από τήν αρχαιότητα, ο μαθηματικός τόν όποιο έκτιμούσε κι εύγνωμονούσε ο Αϊνστάιν.

'Ο Έλευθέριος Βενιζέλος τόν καλεί τό 1919 νά αναλάβει τήν ήγεσία του νεοσύστατου Έλληνικού Πανεπιστημίου τής Σμύρνης. 'Ο Καραθεοδωρή άφήνει τήν έδρα του στή Γερμανία και πρόθυμα σπεύδει νά βοηθήσει. 'Ονομάζει τό Πανεπιστήμιο συμβολικά «Φώς έξ Άνατολών». 'Οραματιζόταν νά γίνει ένα κορυφαίο ίδρυμα έρευνας. Δυστυχώς, λόγω μικρασιατικής τραγωδίας, τό όνειρό του έμεινε άνεκπλήρωτο.

'Ο Καραθεοδωρή καταρρίπτει προηγούμενη θεωρία ότι οι καμπύλες του Παρθενώνα είναι παραβολές και υποστηρίζει σέ ανακοίνωσή του ότι είναι κύκλοι μεγάλης διαμέτρου. Χάρη στή μελέτη του αυτή, οι έπιστήμονες αλλάζουν τούς τρόπους προσέγγισης του κορυφαίου μνημείου τής αρχαιότητας.

✿ 'Η «Μάνα του στρατού» ζή στο τελευταίο χωριό κοντά στα σύνορα, στις όχθες του Έβρου, στα Μαράσια. Είναι ή «Κυρά των Μαρασίων» **Βασιλική Λαμπίδου-Φωτάκη**. Γεννημένη στο Μεγάλο Ζαλούφι τής Ανατολικής Θράκης, τό 1904, γεύεται τήν πίκρα τής

προσφυγιάς, καθώς τούς κυνηγούσαν οι Τούρκοι. Τό νέο της σπίτι είναι τό τελευταίο του χωριού, κτισμένο δίπλα στο άκριτικό φυλάκιο των Μαρασίων. Σάν μάνα σηκώνει φορτίο βαρύ, γιατί χάνει και τά τέσσερα παιδιά της. "Ετσι αρχίζει νά νιώθει σάν δικά της παιδιά όλα τά Έλληνόπουλα και ιδιαίτερα τά στρατευμένα. Για δεκαετίες μαγειρεύει φαγητό για τούς φρουρούς των συνόρων μας, πλένει τά ρούχα τους, συμμερίζεται τίς άγωνίες και τά θέματά τους. Συμβολίζει τήν άδάμαστη έλληνίδα μάνα, τήν ήρωίδα Σπαρτιάτισσα. Για πενήντα χρόνια ή «Κυρά των Μαρασίων» ύψώνει κάθε μέρα τή γαλανόλευκη έλληνική σημαία στο σπίτι της, λίγα μέτρα από τά έλληνοτουρκικά σύνορα, για νά φαίνεται άπέναντι, στή φίλτατή της πατρογονική γή. «'Η έλληνική σημαία είναι τό πάπλωμα τής Ελλάδας», έλεγε χαρακτηριστικά. Για τήν προσφορά της στην πατρίδα και στα στρατευμένα παιδιά βραβεύεται τό 2007 από τήν Άκαδημία Άθηνών. Στίς 19 'Ιουνίου του 2011, σέ ήλικία 107 χρονών, πετά για τήν αιωνιότητα. Κηδεύεται στα Μαράσια μέ τιμές έν ένεργεία άξιωματικού του στρατού.

Έκατό χρόνια έλεύθερη Θράκη! Οι σημερινοί Έλληνες Θρακιώτες, άπόγονοι τέτοιων μεγάλων ένδοξων μορφών, άποτελούν τόν ζωντανό προμαχώνα τής πατρίδας μας. "Ας προσευχόμαστε για τούς άκρίτες μας, τ' άδέλφια μας πού βρίσκονται στην πιο νευραλγική περιοχή των συνόρων μας, και καθημερινά άνύσταχτα «φυλάνε Θερμοπύλες».

Έλληνίς

ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΩΝ

Μνήμη - Άγώνας γιά τήν άναγνώρισή της

Στίς 19 Μαΐου, κάθε χρόνο, θυμόμαστε καί τιμούμε τήν άλησμόνητη πάτρία ποντία γή καί τή Γενοκτονία τών Ποντίων, έπειδή έχουμε χρέος στην ιστορική μνήμη καί όχι στη λήθη. "Όχι μόνο οί Πόντιοι, αλλά καί ό όπου γής έλληνισμός όφείλει νά διατηρήσει τήν ιστορική μνήμη. Τή μνήμη όσων δολοφονήθηκαν, κάηκαν, σφαγιαστήκαν, άτιμάστηκαν, διώχτηκαν, έξορίστηκαν ή έφευγαν όμαδικά στά δάση καί στά βουνά. Τή μνήμη του προσφυγικού έλληνισμού, πού μέ βάση τό όργανωμένο σχέδιο του Κεμάλ σταδιακά έξοντώθηκε στίς πατρογονικές του έστίες ή άναγκάστηκε νά τίς εγκαταλείψει ή νά μείνει σ' αυτές χάνοντας τή γλώσσα καί τή χριστιανική του πίστη, μή έχοντας άλλη έπιλογή.

Τό 1923 διακόπηκε βίαια ή ζωή καί ή παρουσία του έλληνισμού της Άνατολής, ό όποιος κυριάρχησε γιά 30 αιώνες. 'Η Γενοκτονία τών 'Ελλήνων του Πόντου άναφέρεται σέ όργανω-

μένο σχέδιο πού προέβλεπε τήν έξολόθρευση του έλληνισμού από τόν Πόντο. Οί διωγμοί έξελίχθηκαν σέ Γενοκτονία καί άποτέλεσαν τήν τραγικότερη σελίδα της ζωής του έλληνικού πληθυσμού πού ζούσε στό όθωμανικό κράτος καί μετέπειτα στην κεμαλική Τουρκία καί στοίχισαν τή ζωή, σύμφωνα μέ τή Μαύρη Βίβλο του Κεντρικού Συμβουλίου τών Ποντίων στην Άθήνα, 303.238 'Ελλήνων, 'Ελληνίδων καί παιδιών ως τό 1922, καί 353.000 ως τόν Μάρτιο του 1924, ποσοστό πού ξεπερνάει τό 50% του έλληνικού πληθυσμού του Πόντου. Οί διασωθέντες έκριζώθηκαν από τίς πατρογονικές τους έστίες καί κατέφυγαν διωκόμενοι στην 'Ελλάδα καί σέ άλλες χώρες, ενώ άγνωστος είναι ό αριθμός όσων παρέμειναν ως έξισλαμισμένοι - έλληνόφωνοι στόν Πόντο.

Άπό τό 1930 έως τό 1980 υπήρξε μία περίοδος σιωπής γιά τή Γενοκτονία. Οί μοναδικές αναφορές στό ζήτημα ήταν τών προσφυγικών κέντρων έρευνας, συλλόγων καί ελάχιστων διανοούμενων. 'Η δυναμική της δεκαετίας του 1980 καί του 1990 άνέδειξε τό

αίτημα για την αναγνώριση της Γενοκτονίας, δημιούργησε νέα δεδομένα και ειδικότερα τη διεθνή ανάδειξη του ζητήματος. Κάθε φορά που ακόμα μία χώρα αναγνωρίζει τη Γενοκτονία, ή αλήθεια πλησιάζει όλο και πιο κοντά στην Τουρκία. "Ως πότε θα ξεφεύγει ή θα μένει σιωπηλή για το παρελθόν; Η Τουρκία αρνείται σήμερα τη σφαγή του 1922 - τη σφαγή των Ελλήνων.

Γιά να μην επαναληφθούν τα έγκλήματα, πρέπει να αποκαλύψουμε τους υπεύθυνους και τους λόγους που τους όδηγησαν σε αυτές τις πράξεις, να ξεγυμνώσουμε την αλήθεια και να την παρουσιάσουμε ωμή, χωρίς στολίδια, στον αδέκαστο κριτή, την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Φοβερή γενοκτονία σε βάρος του έβραϊκού λαού και των σλαβικών λαών διέπραξε και η Γερμανία στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

"Όμως η χώρα αυτή ζήτησε συγγνώμη και εξιλέωση από τους συγγενείς

των θυμάτων. Η Τουρκία, αν θέλει να λέγεται ευρωπαϊκή χώρα, οφείλει να ακολουθήσει το γερμανικό παράδειγμα.

Μόνο αν αποκατασταθεί η μνήμη των θυμάτων, θα υπάρξει συμφιλίωση. Έπιτροπή του ελληνικού κοινοβουλίου, σε συνεργασία με τα πανεπιστημιακά ιδρύματα, τα προσφυγικά σωματεία, τον ελληνισμό της διασποράς και τους άλλους λαούς της Μικράς Ασίας που υπέστησαν ανάλογες γενοκτονίες, οφείλει να εργαστεί συστηματικά, για να προωθήσει το ζήτημα της αναγνώρισης των γενοκτονιών.

Η γραμμή της ελληνικής αντίστασης στον σύγχρονο τουρκικό έπекτατισμό αρχίζει από την αναγνώριση της ποντιακής Γενοκτονίας.

Γεώργιος Κυρίζογλου

ΠΟΝ(Τ)ΟΣ

Σέ χρόνο ἀπρόβλεπτο, τ' ἀδυσώλητο μίσος
σάν ἀγριόχορτα ξερίζωσε ζωές!
Ἡ μαυροδάλασσα σήκωσε ἄγρια κύματα,
μά τ' ἄδικο δέν μπόρεσε νά πνίξει...
Σφάγιο ἢ ἀδωότητα πάνω στὸν βωμό τῆς γῆς,
ἀπὸ αἷμα καί ντροπή κοκκινίσαν τὰ ποτάμια,
ἀντιλαλήσαν τὰ βουνά ἀπελπισίας κραυγές...
Τρομαγμένα πουλιά οἱ χιλιάδες ψυχές
ἀπόκριμα γεύονταν θανάτου...

Ἕνα σιδερένιο, στερημένο κλειδί,
κρεμασμένο σέ στῆθος μαραμένο,
συντροφεύει τὸν ἀνείπωτο φόβο
καί μαζί μέ τὰ θλιμμένα ἀστέρια
αὐτόπτης εἶναι μάρτυρας
τῆς ἐκδικητικῆς μανίας
πού ἔκαψε ἐστίες ἀνοχύρωτες
καί σκόρπισε στὸν ἄνεμο
μνημίες ἄγιες καί τίμιο βίος...

Μ' ἀναμνήσεις ἀλώβητες, ἓνα εἰκόνισμα,
λίγο χῶμα ἀπ' τὰ μνήματα
καί τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα
κρυμμένη στὸν κόρφο τους, οἱ Πόντιοι
τὸν δρόμο πῆραν γιὰ τὸν Παράδεισο·
ἔτσι τὴν Ἑλλάδα ὄνειρεύονταν,
τόσο φωτεινὴ τὴ λαχταροῦσαν!..
Πέτρωσαν τὰ δάκρυα στά πρόσωπα
κι ἡ προσδοκία φτέρωνε τὴ σκέψη!

Μά σάν μπτριὰ ἡ ΜΑΝΑ τοὺς δέχτηκε
καί ἡ βρисиὰ «τουρκόσποροι» τοὺς μάτωνε...
Μέ τὸν ἰδρώτα, ὅμως, τῆς ἐπιμονῆς,
καί τῆς ὑπομονῆς τό δάκρυ,
τὴ γονατισμένη ἀξιοπρέπεια
ὄρθωσε τό ἑλληνικὸ τους πεῖσμα!
Στὴν κατευθυνόμενη μιζέρια ἀντιτάχτηκε,
πάλεψε, ρίζωσε καί μεγαλούργησε,
ἀφοῦ ἐπέπρωτο ν' ἀνδίσει ξανά ἡ Ρωμανία!...

Φωτεινὴ Φωτιάδου-Κωνσταντίνου

Δύο μεγάλες αποκαλύψεις (ΐω 17,1-13)

Τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα εἶναι ἀπό τό κατά Ίωάννην Εὐαγγέλιο, ὅπως ὅλα τὰ ἀναγνώσματα αὐτῆς τῆς περιόδου, καί συγκεκριμένα ἀπό τήν ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Κύριός μας μετά τό μυστικό δεῖπνο βαδίζοντας πρός τή Γεθσημανή γιά νά φθάσει στό πάθος του προσευχήθηκε. Ἡ προσευχή αὐτή ὀνομάζεται προσευχή τῆς διαθήκης ἢ ἀρχιερατική προσευχή. Σ' αὐτήν ὁ Κύριός μας ὡς ὁ μέγας ἀρχιερεὺς προσεύχεται γιά νά τελέσει τήν ἀρχιερατική θυσία γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἀπό τήν προσευχή αὐτή θά μελετήσουμε δύο σημεῖα πού εἶναι μεγάλες ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου μας. Τό ἕνα σημεῖο εἶναι τά λόγια του: «Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις». Ὁ Κύριος ὁμιλεῖ πρός τόν οὐράνιο πατέρα καί λέγει ὅτι φανέρωσε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομα αὐτό; Οἱ αἰρετικοί, οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβὰ, λένε ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα Ἰεχωβὰ. Μά αὐτό τό γνῶριζε τότε ὁ Ἰσραήλ. Εἶναι χιλιάδες φορές γραμμένο στήν Παλαιὰ Διαθήκη. Ποιὸ ὄνομα φανέρωσε; Ἄν διαβάσουμε στά προηγούμενα κεφάλαια, 14-16, θά δοῦμε ὅτι ὁμιλεῖ ξεκάθαρα γιά τόν Πατέρα, τόν Υἱὸ καί τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Πατέρας, λέει, ἔστειλε ἐμένα. Φεύγω ἐγώ, θά ἔλθει τώρα ὁ ἄλλος, ὁ Παράκλητος, καί ἐκεῖνος θά σᾶς ὁδηγήσει «εἰς

πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Ἀποκάλυψε, λοιπόν, ὁ Κύριός μας τὸ ὄνομα τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτό τὸ ὄνομα ἦταν ἄγνωστο. Οὔτε οἱ ἄγγελοι γνῶριζαν περί Τριάδος. Ὁ Παῦλος λέγει ὅτι καί οἱ ἄγγελοι ἔμαθαν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τριαδικός ἀπό μᾶς, ἀπό τήν Ἐκκλησία, μετά ἀπό τήν ἀποκάλυψη πού ἔκανε ὁ Κύριός μας.

Καί τό ἄλλο σημεῖο, ἀδελφία μου, πολὺ ἐνδιαφέρον γιά ὅλους μας, εἶναι ὅτι αὐτός ὁ τριαδικός Θεός εἶναι ὁ πατέρας μου καί ὁ πατέρας σας. Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα τὸν τριαδικὸ Θεό, τὴν παναγία Τριάδα, νά τὴν ἀποκαλοῦμε πατέρα μας. «Πάτερ ἡμῶν...». Καί εἶναι μεγάλο πρᾶγμα ἐγώ κι ἐσύ, ἀδελφέ μου, νά ὀνομάζουμε τὸν Θεὸ πατέρα. Γι' αὐτό στή θεία Λειτουργία ὁ ἱερέας λέγει: «μετὰ παρρησίας τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι σε τὸν ἐπουράνιον Θεὸν πατέρα καί λέγειν· Πάτερ ἡμῶν...». Τό νά λέμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν», νά ὀνομάζουμε τὸν Θεὸ πατέρα μας, εἶναι τόλμη καί χρειάζεται παρρησία. Καί αὐτό τό θάρρος, αὐτὴ τὴν παρρησία, αὐτὴ τὴν τόλμη μᾶς τὴ δίδει ὁ Κύριός μας πού μέ τό αἷμα του μᾶς καθάρισε καί μᾶς ἔκανε παρουσία του. Ἐμένα καί σένα, ὅλους ἐμᾶς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ἀπέκτησε ὁ Κύριός μας μέ τό αἷμα του καί μᾶς ἐξέπλυνε καί μᾶς τρέφει, ὥστε νά ὀνομάζουμε τὸν Θεὸ πατέρα.

Πόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶναι νά λέμε ὁ καθένας τὸν Θεὸ πατέρα καί νά ἔ-

χουμε ἑμεῖς οἱ φτωχοὶ καὶ ἀδύναμοι πατέρα τὸν παντοδύναμο Θεό, δέν χρειάζεται νά τό ἀναπτύξω. Χρειάζεται νά βάλω τό χέρι μου στήν καρδιά καί νά σκεφθῶ ποιός εἶμαι μέσα στό σύμπαν καί ὅτι κυβερνήτης καί δημιουργός τοῦ σύμπαντος εἶναι ὁ πατέρας μου, πού μέ ἀγαπάει, πού μέ φροντίζει, πού μέ κατευθύνει, πού ὅταν πέφτω μέ σηκώνει, ὅταν λερώνομαι μέ καθαρίζει, ὅταν τραυματίζομαι μέ θεραπεύει.

Νά, λοιπόν, οἱ μεγάλες ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου μας, ὅτι ὁ Θεός εἶναι τριαδικός, ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα καί ἔδωσε καί σέ μᾶς μέ τή θυσία του τό δικαίωμα νά ὀνομάζουμε τόν Θεό πατέρα.

Αὕτη τήν ἀλήθεια πρόσβαλε ὁ Ἄρειος καί οἱ ἄλλοι αἰρετικοί στή συνέχεια, διότι ὁ Ἄρειος ἀρνήθηκε τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Καί ἂν ἀρνηθοῦμε τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἀγία Τριάδα πιστεύουμε οὔτε Πνεῦμα ἅγιο οὔτε τόν Θεό μπορούμε νά λέμε πατέρα οὔτε αἰώνια ζωή ἔχουμε. Τότε καί μόνο τότε ἔχουμε αἰώνια ζωή, τό τονίζει ὁ Ἰωάννης, ὅταν πιστεύουμε στόν Ἰησοῦ Χριστό καί στόν Πατέρα. Τό λέει στό σημερινό Εὐαγγέλιο· «αὕτη δέ ἐστίν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». Γι' αὐτό καί οἱ πατέρες μας ἀπό τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης συνήλθαν σέ σύναξη. Συγκεντρώθηκαν στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας καί ἔκαναν τήν πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδο τό 325. Καταπολέμησαν τόν Ἄρειο καί θεμέλιωσαν τό δόγμα, τό μεγάλο δόγμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι τριαδικός.

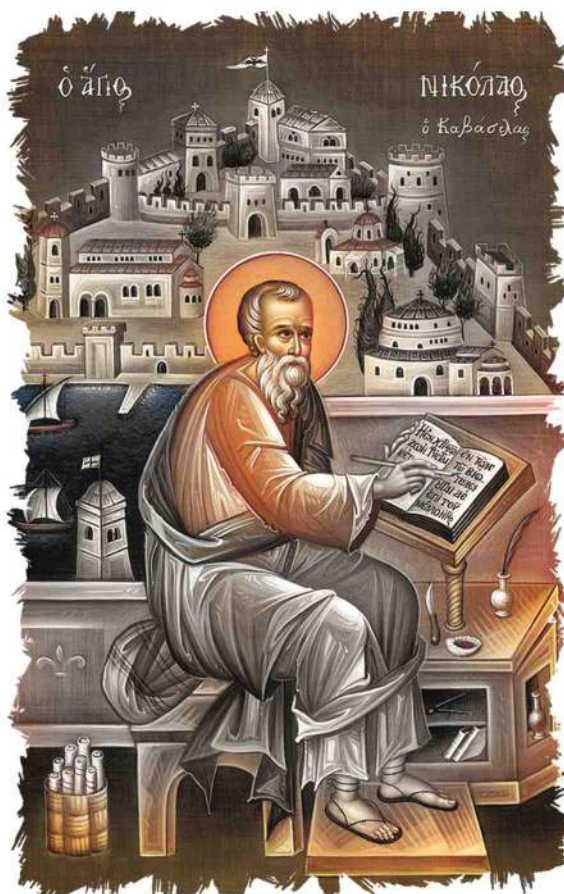
Αὐτούς τούς πατέρες τιμοῦμε καί δοξάζουμε σήμερα γιά τήν παράδοση πού μᾶς παρέδωσαν, γιά τὰ δόγματα τὰ ἀκριβῆ τὰ ὁποῖα μᾶς χάρισαν. Τούς ἐξυμνοῦμε πού εἶναι «ἡ θεία παρεμβολή», τό θεϊκό στρατόπεδο «τῆς παρατάξεως Κυρίου», ὅπως ψάλλεται στά τροπάρια.

Πατέρες ἅγιοι, σεῖς πού εἴστε οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ λόγου, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου, πρεσβεύσατε γιά μᾶς, γιά τήν Ὁρθοδοξία! Ἰδιαίτερα πρεσβεύσατε γιά τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νά ἔχουν εἰρήνη, νά εἶναι ἀγαπημένοι καί μονιασμένοι, ὥστε ἔτσι νά κατευθύνουν μέ τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τήν ὀρθόδοξη πίστη τόν λαό τοῦ Θεοῦ στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν!

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 23-5-2004, Φίλυρο

Μπορεῖτε νά παρακολουθήσετε διαδίκτυακά τό ἐρμηνευτικό κήρυγμα τῆς Τρίτης καί τήν ὁμιλία τῆς Κυριακῆς στή διεύθυνση www.apolytrosis.gr

Ἀγίου Νιολάου Καβάσιλα,
Θεία Λειτουργία:
«Ἡ θυσία»

Ὁ ἱερεύς καθώς εἶναι «ἄξιον καὶ δίκαιον» εὐχαριστεῖ τόν Θεό γιά ὅλες Του τίς δωρεές, Τόν ὑμνεῖ καί Τόν δοξάζει «μετά ἀγγέλων», «τῶν συγχορευτῶν» του, κατά τόν Χρυσορρόα πατέρα¹. Στή συνέχεια τῆς «ὑπέρ λόγον ὑπέρ ἡμῶν τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίας», ὁ ἱερεύς «ἱερουργεῖ τὰ τίμια δῶρα καί θυσία τελεῖται πᾶσα». Τε-

λεῖται ἡ θυσία ἡ ὁποία ἀποτελεῖ «τὸ τῆς μυσταγωγίας ἔργον» καί ἔτσι πλησιάζουμε στό τῆς «ἱερουργίας τέλος». Οἱ ἕως τώρα εὐχές καί ψαλμωδίες, ἡ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν «θειοτέραν ἐργαζόμενα τὴν ψυχὴν», στόχευαν στό νά προετοιμάσουν τόν λειτουργό καί τόν λαό γιά τή στιγμή αὐτῆς τῆς τέλεσης τῆς θυσίας².

Πῶς τελεῖται ἡ θυσία; Ὁ ἱερεύς «τὸ φρικτὸν ἐκείνο διηγησάμενος δειπνον», κατά τὸ ὁποῖο ὁ Κύριος μοίρασε τόν ἄρτο καί τόν οἶνο στοὺς μαθητές Του, ἱκετεύει τόν Θεό, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ «μονογενοῦς Υἱοῦ» τοῦ Θεοῦ, νά μεταβάλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο διὰ τοῦ «παναγίου» καί «παντοδυνάμου» Πνεύματος. Μετά τὴν ἐπικλήση τοῦ ἁγίου Πνεύματος, «τὰ δῶρα ἡγιάσθη» καί «ἡ θυσία ἀπηρτίσθη». Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο καί ἐξῆς, «ὁ ἄρτος τοῦ Κυριακοῦ σώματος οὐκ ἔτι τύπος, οὐδὲ δῶρον εἰκόνα φέρον τοῦ ἀληθινοῦ δώρου», δέν ἀποτελεῖ πλέον τύπο καί εἰκόνα τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ εἶναι «αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν δῶρον». Ὁ μὲν ἄρτος εἶναι τὸ ἴδιο τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ποῦ δέχθηκε «τὰ ὄνειδη, τὰς ὕβρεις», τὸ «μαρτυρήσαν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν». Ὁ δὲ οἶνος εἶναι «αὐτὸ τὸ αἷμα τὸ ἐκπηδήσαν σφαττομένου τοῦ σώματος»³. Δέν πρόκειται λοιπὸν γιά «εἰκόνα» καί «τύπο» θυσίας ἀλλὰ γιά «θυσία ἀληθινή»⁴, «ἀληθῶς σφαγὴ καὶ θυσία»⁵. «Τοῦτο τὸ σῶμα, τοῦτο τὸ αἷμα», ποῦ συστήθηκε ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, σημειώνει ἐμφατικά ὁ ἅγιος ἐρμηνευτής, εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς

πού γεννήθηκε από τήν Παρθένο Μαρία, εκείνο πού τάφηκε, αναστήθηκε καί αναλήφθηκε στους ούρανούς.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔδωσε τήν ἐντολή στους μαθητές Του καί «δι' ἐκείνων πάση τῇ Ἐκκλησίᾳ», νά τελοῦν τό μυστήριον εἰς τήν Ἐκείνου «ἀνάμνησιν» (Λκ 22,19). Ὅσο παράδοξο καί ἂν μᾶς φαίνεται, «οὐκ ἂν κελεύσας τοῦτο ποιεῖν, εἰ μὴ δύναμιν ἐνθήσειεν ἔμελλεν, ὥστε δύνασθαι τοῦτο ποιεῖν». Δέν θά ἔδιδε δηλαδή μία τέτοια ἐντολή ὁ Κύριος, ἂν δέν χορηγοῦσε στους ἀνθρώπους καί τή δύναμη νά τήν ἐκτελέσουν. Καί ποιά εἶναι αὕτη ἡ δύναμη; Τό ἅγιο Πνεῦμα εἶναι «ἡ ἐξ ὕψους τοὺς ἀποστόλους ὀπλίσασα δυνάμεις». Ἡ κάθοδος τοῦ τρίτου προσώπου τῆς παναγίας Τριάδος δέν ἔγινε μία φορά καί μετὰ ἐγκατέλειψε τοὺς ἀνθρώπους, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Νικόλαος. Τουναντίον, «μεθ' ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἔσται μέχρι παντός». Αὐτό τό Πνεῦμα τό ἅγιο «διὰ τῆς χειρὸς καὶ τῆς γλώσσης τῶν ἱερέων τὰ μυστήρια τελεσιουργεῖ»⁶. Ἄλλωστε, σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός μυσταγωγός, «οὐ διὰ τὸν εὐχόμενον ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπακούοντα Θεόν» τελεσιουργοῦνται τὰ μυστήρια· «οὐδ' ὅτι ἐκεῖνος ἐδεήθη, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐπηγγείλατο δώσειν». Δέν εἶναι ἡ εὐχή καθ' ἑαυτὴν τοῦ ἱερέως πού ἐπιτελεῖ τὰ «ὑπὲρ λόγον» μυστήρια, ἀλλὰ ὁ Θεός πού ἐπακούει τίς αἰτήσεις τῶν πιστῶν. Καί ἐπακούει ὁ Θεός ὅχι διότι ἀπλῶς Τοῦ ζητήθηκε κάτι, ἀλλὰ διότι Αὐτός ὁ ἴδιος, πού δέν ψεύδεται, ὑποσχέθηκε νά τό δώσει.

Ἐπιπλέον, τὰ μυστήρια ὡς «ὑπὲρ φύσιν καὶ πάντα νικῶντα λόγον» ὁ ἀνθρώπινος νοὺς εἶναι ἀδύνατο νά διανοηθεῖ νά τὰ ζητήσει «μὴ τοῦ Θεοῦ διδάξαντος» ἢ νά τὰ ἐπιθυμήσει χωρὶς τήν παραίνεση τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό στοῖ συγκεκριμένο μυστήριον «οὐδὲ ἀμφίβολος ἡ εὐχή», δέν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία ὅσον ἀφορᾷ στὴν αἴτηση, «οὐδὲ τὸ πέρας ἀδελφον ἔχει», οὔτε καί ἡ ἔκβαση τῆς αἰτήσεως εἶναι ἀβέβαιη, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε τὴ δωρεά⁷.

Κατόπιν, ἀκολουθοῦν οἱ εὐχές «ὑπὲρ τῶν ἁγιασθέντων τιμίων δώρων». Εὐχεται ὁ ἱερεὺς ὅχι βέβαια γιὰ νά ἁγιασθοῦν τὰ δῶρα, ἐπισημαίνει ὁ ἱερός ἐρμηνευτής, διότι ἤδη ἔγινε ἡ μεταβολή σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, ἀλλά «ἵνα ἁγιαστικά ἡμῖν γένωνται», γιὰ νά ἁγιάσει ἐμᾶς δι' αὐτῶν, ὁ ἁγιάσας αὐτά Θεός⁸.

Δέσποινα Καλογεράκη

1. Βλ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος Θ', Περὶ τοῦ μή καταφρονεῖν τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων μυστηρίων, PG 63,626.

2. Ν. Καβάσιλα, Εἰς τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ΕΠΕ 22, 34. 3. ἔ.ἀ., 142. 4. ἔ.ἀ., 168. 5. ἔ.ἀ., 166. 6. ἔ.ἀ., 144. 7. ἔ.ἀ., 150. 8. ἔ.ἀ., 162.

Παράδοξη σπορά

Ὅπως τὰ σπέρματα πού ρίχνονται στὴ γῆ, ἔτσι καὶ ἐμεῖς μέ τό νά πεθαίνουμε δέν χανόμαστε, ἀλλὰ σπερνόμαστε γιὰ νά ἀναστηθοῦμε, ἀφοῦ ὁ θάνατος καταργήθηκε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Σωτῆρος.

Μ. Ἀθανάσιος

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἡ κλήση τοῦ Ἡσαΐα στό προφητικό ἀξίωμα (Ἡσ 6,1-8)

Μετά ἀπό τό φοβερό κατηγορητήριο κατὰ τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων (βλ. Ἡσ κεφ. 1-5) καί πρίν ἀπό τίς ὑποσχέσεις πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς γιά τόν ἐρχομό τοῦ Ἐμμανουήλ (βλ. Ἡσ κεφ.

7-12), στό 6ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του ὁ Ἡσαΐας διηγεῖται τό ὄραμα μέ τό ὁποῖο ὁ Θεός τόν κάλεσε στό προφητικό ἀξίωμα, κατοχυρώνοντας ἔτσι τό προφητικό του κύρος.

ΗΣΑΪΑΣ 6,1-8

Κείμενο

6,1. Καὶ ἐγένετο τοῦ ἑνιαυτοῦ, οὗ ἀπέθανεν Ὁζίας, ὁ βασιλεύς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ.

6,2. Καὶ Σεραφὶμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ, καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὸ πρόσωπον, ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο.

6,3. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.

6,4. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ.

Μετάφραση

6,1. Τὸν χρόνο, λοιπόν, πού πέθανε ὁ Ὁζίας ὁ βασιλιάς, εἶδα τὸν Κύριο νά κάθεται σέ θρόνο μεγαλόπρεπο καὶ μετέωρο, καὶ γεμάτος ὁ ναός ἀπὸ τὴν δόξα του.

6,2. Καὶ Σεραφὶμ στέκονταν γύρω του· ἕξι φτεροῦγες εἶχε τό καθένα ἀπ' αὐτά· καὶ μέ τίς δύο κάλυπταν τελείως τό πρόσωπο, μέ τίς δύο κάλυπταν τελείως τὰ πόδια, ἐνῶ μέ τίς δύο πετοῦσαν.

6,3. Καὶ ἔκραζε ὁ ἕνας (χορός) πρὸς τὸν ἄλλο καὶ ἔλεγαν· «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος τῶν δυνάμεων, γεμάτη ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὴν δόξα του».

6,4. Καὶ ἀπὸ τὴν δυνατὴ κραυγὴ ἀνυψώθηκε τό ὑπέρθυρο, καὶ ὁ ναός γέμισε ἀπὸ καπνό.

6,5. Καὶ εἶπον· ὦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμαι, ὅτι ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ καὶ τὸν βασιλέα Κύριον σαβαῶθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου.

6,6. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου,

6,7. καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ.

6,8. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος· τίνα ἀποστείλω, καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; Καὶ εἶπα· ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι· ἀπόστειλόν με.

6,5. Καὶ εἶπα: «ὦ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος! Ἔχω κυριευθεῖ ἀπὸ κατάνυξης διότι, ἐνῶ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἔχω ἀκάθαρτα χεῖλη, κατοικῶ ἐγὼ ἀνάμεσα σέ λαὸ πού ἔχει ἀκάθαρτα χεῖλη κι ὅμως εἶδα μέ τὰ μάτια μου τὸν βασιλέα Κύριο τῶν δυνάμεων».

6,6. Καὶ στάλθηκε σέ μένα ἓνα ἀπὸ τὰ Σεραφίμ· καὶ κρατοῦσε στό χέρι κάρβουνο, τὸ ὁποῖο πῆρε μέ τὴν λαβίδα ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο.

6,7. Καὶ ἄγγιξε τὸ στόμα μου καὶ εἶπε: «Νά, αὐτὸ ἄγγιξε τὰ χεῖλη σου καὶ θά ἀφαιρέσει τίς ἀνομίες σου καὶ θά καθαρίσει τελείως τίς ἁμαρτίες σου».

6,8. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου πού ἔλεγε: «Ποιὸν νά ἀποστείλω, καὶ ποιὸς θά πορευτεῖ πρὸς τὸν λαὸ αὐτό;». Καὶ εἶπα: «Νά, ἐγὼ παρὼν! ἀπόστειλὲ με».

Τὸ ὄραμα τὸ εἶδε ὁ προφήτης τὴν χρονιά πού πέθανε ὁ Ὁζίας, ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Ὁζίας ἢ Ἀζαρίας (Β΄ Πα κεφ. 26) λάτρευε τὸν Θεὸ καὶ βασίλευε μέ σύνεση. Ὑπερηφανεύτηκε ὅμως γιὰ τίς πολλές νίκες του καὶ γενικά γιὰ τὴν φήμη του πού ἔφτασε μέχρι τὴν Αἴγυπτο. Θέλοντας νά προσφέρει μόνος του θυμίαμα στὸν Θεό, τόλμησε καὶ μπῆκε στὰ Ἅγια τοῦ ναοῦ, ὅπου ἔμπαιναν μόνο οἱ ἱερεῖς σύμφωνα μέ τὸν Νόμο (βλ. Ἀρ 18,1-7). Γιὰ τὴν ἱεροσυλία του αὐτὴ τιμωρήθηκε μέ λέπρα. Ὁ Θεὸς καλεῖ τὸν Ἡσαΐα στό προφητικό ἀξίωμα μετὰ ἀπὸ τὴν τιμωρία τοῦ βασιλιά Ὁζία. Τοῦ ἀναθέτει ἐπίσημα τὸ ἱερὸ ἔργο, σέ ἀντίθεση μέ τὸν «αὐτοχειροτόνητο» Ὁζία.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης σημειώνει

ὅτι «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε» (Ἰω 1,18). Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπρόσιτος ὡς πρὸς τὴν οὐσία του. Ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, ὡστόσο, ὀνομάζονται θεόπτες, καὶ ὁ Ἡσαΐας βεβαιώνει ὅτι εἶδε τὸν Κύριο. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶδαν τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀντίκρισαν ὅμως τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς δόξας του.

Ἡ εἰκόνα τοῦ θρόνου, παρμένη ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα βασίλεια, φανερώνει τὴν ἀκλόνητη καὶ αἰώνια ἐξουσία τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος διερρωτᾷται: «Πῶς εἶναι δυνατόν νά περικλεισθεῖ σέ θρόνο αὐτὸς πού εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ γεμίζει τὰ πάντα καὶ κρατεῖ στὰ χέρια του τὰ πέρατα τῆς γῆς; Ἐπομένως εἶναι φανερό ὅτι ἦταν συγκατάβαση ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἔβλεπε ὁ προφήτης».

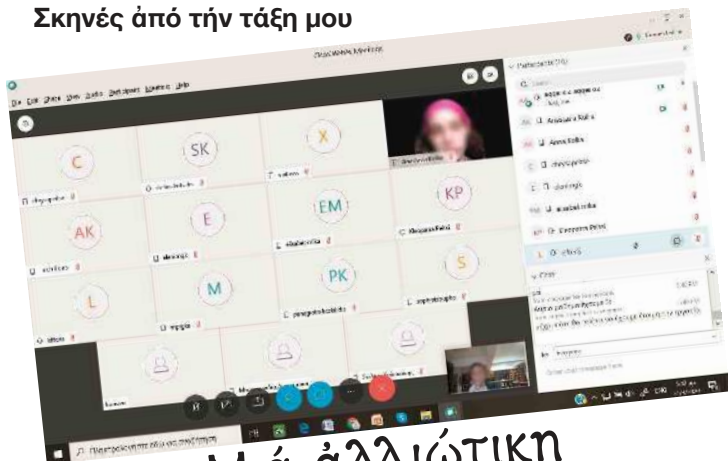
“Όπως κοντά στον θρόνο των βασιλέων της γης στέκονται οι ανώτεροι άξιωματοῦχοι, ἔτσι καί οἱ ἀγγελικές δυνάμεις τῶν Σεραφίμ δορυφοροῦν μέ δέος τόν μέγα Βασιλιά, ψάλλοντας ἀντιφωνικά καί ἀκατάπαυστα τήν δοξολογία τους πρὸς τόν τριαδικό Θεό.

Μπροστά στήν ἀπαράμιλλη δόξα τοῦ πανάγιου Θεοῦ ὁ Ἡσαΐας στέκει μέ κατάνυξη. Συναισθάνεται βαθύτερα τήν δική του ἀμαρτωλότητα καί θλίβεται ἀκόμη περισσότερο γιά τήν ἀποστασία τοῦ λαοῦ.

Τόν ἐνθαρρύνει, ὡστόσο, ὁ Θεός. Τοῦ στέλνει ἕνα ἀπό τά Σεραφίμ μέ ἕναν ἄνθρακα (κάρβουνο) στό χέρι. Ὁ ἄνθρακας ἀποτελεῖ τύπο τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς καθαρίζει ἀπό τήν ἀμαρτία (βλ. Α΄ Ἰω 1,7). Αὐτόν τόν ἄνθρακα ὁ ἴδιος ὁ ἄγγελος δέν τόν ἄγγιξε, ἀλλά τόν ἔλαβε μέ λαβίδα ἀπό τό ὑπερουράνιο θυσιαστήριο. Ἡ λαβίδα ἀποτελεῖ προτύπωση τῆς Παναγίας μας. Εἶναι αὐτή πού πήρε μέσα της τόν Χριστό καί τόν ἔφερε στό ἀνθρώπινο γένος. Στά μεγαλυνάρια τῆς Ὑπαπαντῆς ψάλλουμε: «Ἡ λαβὶς ἡ μυστική, ἡ τόν ἄνθρακα Χριστὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, σὺ ὑπάρχεις, Μαριάμ».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Σκηνές ἀπὸ τὴν τάξη μου

Μιά ἀλλιώτικη ΤΗΛΕ-ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Αὐτὴ τὴ φορά ἡ τάξη μου εἶναι τόσο περιορισμένη... Χωράει μέσα σέ μία μικρὴ ὀθόνη καί μέ κάνει νά αἰσθάνομαι περίεργα, κάπως μουδιασμένη. Στό μικρὸ μου γραφεῖο ἀνοίγω τήν πλατφόρμα τοῦ πρώτου τηλεμαθήματος γιά νά ξεκινήσουμε. Καί ἐκεῖ σιγὰ σιγὰ ἐμφανίζονται στήν ὀθόνη οἱ μαθητές μου...

Παράξενα αἰσθήματα. Κάπως σάν νά γνωρίζομαστε ἀπὸ τὴν ἀρχή, σάν τὴν πρώτη μέρα πού συναντηθήκαμε. Μιλάμε γιά τὴν ἐπικαιρότητα καί κυρίως τὴ δική τους. Αἰσθάνομαι τόσο δύσκολα νά μιλῶ μπροστά σέ μία ὀθόνη καί ὄχι σέ ζωντανὰ πρόσωπα. Τό ξεπερνῶ ὅμως γρήγορα, γιατί δέν ὑπάρχει ἡ πολυτέλεια τοῦ χρόνου. Ἀλλωστε, πρέπει νά μποῦμε στό μάθημα.

-Σήμερα, παιδιά, ἀφοῦ κλείσετε τά μικρόφωνα γιά νά μὴν ἔχουμε παράσιτα, θά ἤθελα νά ξεκινήσουμε τό μάθημα τῆς Γλώσσας μέ ἕνα παιχνίδι. Τί λέτε;

-Τέλεια ιδέα! Εἴμαστε ἔτοιμοι! γράφει κάποιος στήν καρτέλα συνομιλίας καί οἱ ὑπόλοιποι συμφωνοῦν στέλνοντας χαρούμενα προσωπάκια.

-Χαίρομαι πού σᾶς ἀρέσει! Θά μιλήσουμε γιά μία λεξούλα πού ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά: γι' αὐτό τό ... «τῆλε-», πού τελευταῖα ἀκούγεται πολὺ καί παντοῦ! Νά, κι ἐμεῖς σήμερα ἕνα τηλε-μάθημα κάνουμε!

-Τί λέ...τε κυρία! σχολιάζει κάποιος έξυπνα.

-Θέλω λοιπόν νά γράψετε μέσα σέ δύο λεπτά όσο περισσότερες λέξεις ξέρετε μέ πρώτο συνθετικό τό πρόθεμα «τηλε-». Μόνοι σας όμως... Ξεκινάμε; Χρονομετρῶ...

Μεγάλος ένθουσιασμός... τό διαδίκτυο παίρνει φωτιά! Μέσα στόν προβλεπόμενο χρόνο καταφθάνουν οί λέξεις:

-Τηλεδιάσκεψη, τηλεόραση, τηλεπικοινωνία, τηλεφῶνο, τηλεκάρτα, τηλεργασία, τηλεαγορά, τηλεανάγνωση, τηλεγραφείο, τηλεδιάγνωση, τηλεδιδασκαλία, τηλεανίχνευση, τηλεαντίγραφο, τηλεγραφητής, τηλεγραφία, τηλεγραφικός, τηλεγραφόξυλο, τηλεδιαχείριση, τηλεφωνητής, τηλεπάθεια, τηλεθεατής, τηλεσκόπιο, τηλεπαρουσίαση, τηλεχειριστήριο.

-Κυρία, ποιός ἔγραψε τίς πιό πολλές;

-Βραβεύεται ὁ Ἀχιλλέας! Βρῆκε 15 λέξεις μέσα σέ δύο λεπτά!

-Μπράβο, Ἀχιλλέα! φωνάζουν ὅλοι.

-Ἄς μιλήσουμε τώρα γιά τή μικρή αὐτή λέξη. Τό πρόθεμα «τηλε-», παιδιά, μᾶς ταξιδεύει πολύ μακριά. Προέρχεται ἀπό τό ἐπίρρημα «τῆλε» πού σημαίνει «μακριά /ἀπό ἀπόσταση». Τό συναντοῦμε γιά πρώτη φορά στόν Ὁμηρο καί περιορισμένα στή σύνθεση λέξεων. Θά σᾶς πῶ μερικές λέξεις λιγότερο γνωστές: Τηλαυγής εἶναι αὐτός πού λάμπει ἀπό μακριά. Τηλεβόας, αὐτός πού φωνάζει ἀπό μακριά. Τηλεσκόπος, αὐτός πού παρακολουθεῖ ἀπό μακριά. Ὑπάρχουν καί ἀρχαῖα ὀνόματα, ὅπως τό ὄνομα Τηλέγονος, Τηλέμαχος, ὁ γιός τοῦ Ὀδυσσεά, πού

σημαίνει αὐτός πού μάχεται ἀπό μακριά.

-Κυρία, νομίζω πώς ἡ Πηνελόπη ἤθελε ἔτσι νά θυμᾶται τόν ἄνδρα της, πού πολεμοῦσε μακριά της!

-Κυρία, πολλές λέξεις μέ τό πρόθεμα «τηλε-» χρησιμοποιοῦνται σήμερα στά ἀγγλικά καί σέ ἄλλες γλώσσες! Νά σᾶς πῶ μερικές πού βρῆκα ὅση ὥρα μιλούσατε; Telegram, telegony, television, telegrams, telescope, telemetry, telephone... καί πολλές ἀκόμα!

-Ἀκριβῶς! Τά τελευταῖα χρόνια πλάστηκαν τόσες πολλές λέξεις μέ τό «τηλε-» ὥς πρῶτο συνθετικό, ὅσες δέν πλάστηκαν τίς προηγούμενες τρεῖς χιλιετίες! Καί αὐτό γιατί ἡ ἐπιστήμη ἔχει καταφέρει νά πράττουμε καί νά δροῦμε ἐξ ἀποστάσεως, δηλαδή μακριά ὁ ἓνας ἀπό τόν ἄλλο. Καί ἴσως ἡ πανδημία γεννήσει κι ἄλλους τηλε-ὄρους. Ἔσεῖς τί λέτε;

Κλείνω τό μικρόφωνό μου καί μέ ἐνδιαφέρον ἀκούω τούς προβληματισμούς τους.

-Κυρία, ἐγώ νομίζω πώς ἡ τηλεπικοινωνία μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει στίς συνθήκες πού βρισκόμαστε. Ἀπόδειξη τό σημερινό τηλεμάθημα!

-Σίγουρα ὅμως δέν συγκρίνεται μέ τή ζωντανή ἐπικοινωνία, ὅπου δέν ὑπάρχουν ὀθόνες ἀλλά μάτια καί πρόσωπα.

-Ναί, πεθύμησα τούς συμμαθητές μου, τούς καθηγητές, τό θρανίο μου, τόν πίνακα, τήν αὐλή, τό σχολεῖο μας ὅλο αὐτόν τόν καιρό!

-Ὅταν χάνεις κάτι, τότε τό ἐκτιμᾶς πολύ περισσότερο.

-Αὐτό εἶναι ἀλήθεια. Γι' αὐτό, κυρία καί ἀγαπητοί μου συμμαθητές, θά ἤθελα νά σᾶς διαβάσω κάτι πού ταιριάζει

ζει μέ όσα λέμε.

-Νά τό ακούσουμε, Σοφία.

- «Τίποτα στή ζωή δέν εἶναι γιά νά φοβόμαστε, εἶναι μόνο γιά νά κατανοοῦμε. Τώρα εἶναι ἡ ὥρα γιά νά καταλάβουμε περισσότερα, ἔτσι ὥστε νά φοβόμαστε λιγότερο», γράφει ἡ Μαρία Κιουρί. Ἴσως αὐτό νά μᾶς θυμίζει τή δύσκολη κατάσταση στήν ὁποία βρισκόμαστε. Πρέπει ὅλοι νά καταλάβουμε ὅτι δέν εἶναι ἡ στιγμή γιά νά φοβόμαστε, ἀλλά γιά νά ζήσουμε ἐντονότερα τή ζωή. Γιά νά ζήσουμε περισσότερες στιγμές κοντά στήν ἀγαπημένη οἰκογένειά μας, περισσότερες χαρούμενες στιγμές μαζί τους. Μήν ξεχνᾶμε ὅτι μόνο στό σκοτάδι μπορεῖς νά δεῖς τά ἄστρα. Αὐτά τά ἀστέρια εἶναι ἡ ἐλπίδα! Ἐλπίδα γιά τό σήμερα καί τό αὔριο.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θά ἤθελα νά ἐκφράσω, μέσα ἀπό τήν καρδιά μου, ἕνα τεράστιο «Εὐχαριστῶ» πρὸς τοὺς δικούς μας ἥρωες, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν καί παλεύουν μέσα ἀπὸ δυσκολίες νά ἐκπληρώσουν τίς ἀνάγκες μας γιά μάθηση. Τό «Εὐχαριστῶ» ἀπευθύνεται στοὺς δασκάλους καί τίς δασκάλες μας, στή διευθύντρια καί στὸν ὑποδιευθυντή μας. Ἀπευθύνεται σ' αὐτοὺς πού, ὅπως πάντα, δέν λογάριασαν τὸν κόπο καί τήν κούραση, ἀλλά σκέφτηκαν ἐμᾶς. Σᾶς εὐχαριστοῦμε κυρία! Κοντά σας τηλεμαθαίνουμε τήν ὑπέροχη ἐλληνικὴ γλῶσσα καί ὄχι μόνο! Μὴ σταματᾶτε...

-Κι ἐγώ, προσθέτει ἡ Μαρία, σᾶς ἀφιερώνω κάποιους στίχους τοῦ Νικηφόρου Βρεττάκου:

*«Ὅπως ἡ μέλισσα γύρω ἀπὸ ἕνα ἄγριο λουλούδι, ὅμοια κ' ἐγώ.
Τριγυρίζω διαρκῶς γύρω ἀπ' τή λέξη.
Εὐχαριστῶ τίς μακριές σειρές τῶν προγόνων,
πού δούλεψαν τή φωνή, τήν τεμαχίσαν σέ κρίκους, τήν κάμαν νοήματα,
τὴ σφυρηλάτησαν ὅπως τό χρυσάφι οἱ μεταλλουργοί
κ' ἔγινε Ὅμηροι, Αἰσχύλοι, Εὐαγγέλια κι ἄλλα κοσμήματα.»*

-Σᾶς εὐχαριστοῦμε πού σάν τή μέλισσα κι ἐσεῖς τριγυρίζετε γύρω ἀπὸ τίς λέξεις καί μᾶς βοηθᾶτε νά γευτοῦμε τό γλυκό τους μέλι!

Βουρκώνω πίσω ἀπὸ τήν ὀθόνη καί μέ κόπο κλείνω μέ λίγα λόγια τό μάθημα.

-Κι ἐγώ, Μαρία, σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί σήμερα ἔγινε κι ἐγώ μία τηλεμαθήτρια. Καί χαίρομαι πού ἔχω γιά δασκάλους μου ἐσᾶς, τοὺς μαθητές μου. Πραγματικά, Σοφία, ὅλα ὁ Θεός στή ζωή μας τὰ ἐπιτρέπει γιά νά μάθουμε νά κατανοοῦμε, ἀκόμα κι ὅταν δέν καταλαβαίνουμε. Ἡ δύσκολη περίοδος πού περνᾶμε ἅς γίνει μία σκάλα πού θά μᾶς κάνει πιό σοφοὺς, ἀνεβάζοντάς μας στήν πηγὴ τῆς ἀληθινῆς σοφίας, τὸν Θεό. Ἄν ἔρθουμε ὅλοι λίγο πιό κοντά Του, τότε ὁ κορωνοϊός θά γίνει ἀπὸ δοκιμασία, μία εὐλογία.

Καλὴ ἀντάμωση στό ἐπόμενο...τηλεμάθημα!

M.E.X.

Δήμιοι οί πανδημίες!

«Άχ ή επιδημία! Όχ, ώχ, ώχ! Έρχεται, έρχεται, έρχεται, έρχεται! Έρχεται επιδημία, όχι γρίπη σαν την γριπούλα αυτή, πού πέφτεις στα κρεβάτια, αλλά, σύμφωνα με την Αποκάλυψη, έρχεται επιδημία με ένα περίεργο όνομα ασθενείας πού θα έκμηδενίσει, θα έξευτελίσει τούς γιατρούς, θα έξευτελίσει τά φαρμακεία, τά πάντα! Σκούπα ήλεκτρική!... Έρχεται έξ ανατολών...». Πρόκειται γιά απόσπασμα από όμιλία του άειμνήστου φλογερού έπισκόπου π. Αύγουστίνου Καντιώτη, στό όποιο έκφράζεται προφητικά γιά την πανδημία των ήμερών μας.

Έπίσης στό βιβλίό του «Τά τέσσερα χρώματα» ό φωτισμένος γέροντας π. Αύγουστίνος έρμηνεύει μεγαλειώδώς τό άνοιγμα της τέταρτης σφρα-

γίδας καί την εμφάνιση του χλωρού ίππου από την Αποκάλυψη του Ίωάννη (6,7-8) μέ ιστορικά γεγονότα, πού άποδεικνύουν την έκπλήρωση των προφητειών.

Πράγματι, δέν εΐναι ή πρώτη φορά, πού βρίσκεται ή ανθρωπότητα μπροστά σέ τέτοιες δυσάρεστες καταστάσεις. Η ιστορία έχει άποτυπώσει στίς δέλτους της κι άλλες σαρωτικές πανδημίες, από όπου σταχυολογώ μερικές:

Παρόμοια κατάσταση διασώζει ό άρχαίος ιστορικός Θουκυδίδης: Μετά τούς Περσικούς πολέμους ή Αθήνα άνοικοδομήθηκε από τίς στάχτες της φωτιάς καί έλαμψε μέ τόν χρυσό αιώνα. Οί Σπαρτιάτες, όμως, φθόνησαν την Αθήνα καί ξεκίνησε ό γνωστός Πελοποννησιακός πόλεμος. Κατά τό δεύ-

τερο έτος του πολέμου, τό 430 π.Χ., λοιμός έπληξε τήν Άθήνα καί άλλες πόλεις τής Ελλάδος. Καί ένώ ό πόλεμος εξέλισσόταν έξω από τά τείχη, μέσα στήν πόλη έκδηλώθηκε θανατηφόρα έπιδημία, πού ξεκίνησε από τήν Αίθιοπία, πέρασε στήν Αίγυπτο, στή Μ. Ασία καί έφθασε στήν Άθήνα.

Οί κάτοικοι τής υπαίθρου τής Άττικής, λόγω τών επιθέσεων τών Σπαρτιατών κατέφυγαν στό ίοστεφές άστυ. Έπειδή τόσο πλήθος ήταν σχεδόν αδύνατον νά έξυπηρετηθεί μέ άπόλυτη τήρηση τών κανόνων υγιεινής, ό λοιμός πήρε μεγάλες διαστάσεις, μέ άποτέλεσμα τά πτώματα νά έγκαταλείπονται στους δρόμους. Τά όρνια καί οί σκύλοι πού τά έτρωγαν, πέθαιναν κι αυτά· ό πληθυσμός μειώθηκε πολύ. Ή νόσος άποδεκάτισε τότε τό 1/4 τής Άθήνας. Ό λοιμός αυτός άποτελεί άντικείμενο μελέτης άπό τούς είδικούς μέχρι καί σήμερα. Ό Θουκυδίδης, ό όποιος προσβλήθηκε, αλλά γλύτωσε -όχι όμως καί ό όλύμπιος Περικλής-, περιγράφει τά συμπτώματα τής λοιμώδους νόσου ως έξής: πυρετός κεφαλής, ίσχυρός βήχας, λόξυγκας, συστροφή σπλάχνων, φλόγωση όφθαλμών, έμετός, έλκη καί φλύκταινες. Κάποια άπό αυτά θυμίζουν τά συμπτώματα πού παρουσιάζει σήμερα ό κορωνοϊός.

Άπό τήν Άθήνα μεταφερόμαστε στήν Αλεξάνδρεια, τήν έποχή τών διωγμών κατά τών χριστιανών άπό τόν αυτοκράτορα Δέκιο (249-251 μ.Χ). Τότε στήν πόλη έπесе λοιμική νόσος. Οί είδωλολάτρες έφθασαν σέ άπελπισία, ένώ οί χριστιανοί προσέφεραν ύπηρεσίες στους διώκτες τους! Όσοι

ήταν άρρωστοι καί έγκαταλειμμένοι άπό τούς συγγενείς τους δέχονταν τίς ιατρικές φροντίδες τους. Οί χριστιανοί έγιναν νοσοκόμοι καί ιατροί τών έχθρών τους! Οί πρωτοφανείς έκδηλώσεις αγάπης τών χριστιανών έπηρέασαν τίς καρδιές τών διωκτών. Οί είδωλολάτρες είδαν ότι ή νέα πίστη είχε τή δύναμη νά ώθήσει σέ μεγάλες ήρωικές πράξεις αυτοθυσίας καί αύταπαρνήσεως.

Έπίσης, πανώλη άπλώθηκε σέ όλη τήν άνατολική Μεσόγειο κι έφθασε στήν Κωνσταντινούπολη τό 542 μ.Χ., όταν αυτοκράτορας ήταν ό Ίουστινιανός. Στή βασιλίδα τών πόλεων πέθαιναν πάνω άπό 5.000 άτομα ήμερησίως· δέν προλάβαιναν νά ένταφιάζουν τά πτώματα. "Έτσι, γέμιζαν μ' αυτά έγκαταλειμμένα φρούρια, λατομεία καί τέλος μέ πλοία τά έριχναν στή θάλασσα τής Προποντίδας. Συνολικά μόνο στήν Κωνσταντινούπολη πέθαναν 300.000 άνθρωποι, περίπου τά 2/5 του πληθυσμού της.

Τό 1330 μ.Χ. χτύπησε πάλι ή πανώλη τήν Κίνα καί τήν Εύρώπη, όποτε πέθαναν 20.000.000 άνθρωποι, τό 1/3 του εύρωπαϊκού πληθυσμού· περί τό 1350 μ.Χ. άρχισε νά έξασθενεί.

Τό 1918 τελείωσε ό Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, αφήνοντας πίσω του 13.000.000 νεκρούς. Άμέσως ένέσκηψε στήν ανθρωπότητα ή πανδημία του ίού τής γρίπης, πού μεταπήδησε άπό τά πτηνά στόν άνθρωπο καί είχε ως άποτέλεσμα τόν θάνατο μόνο στήν Εύρώπη 21.640.000 ανθρώπων καί κατά όρισμένους παγκοσμίως 50 έκατομμύρια. Ό θάνατος έπερχόταν άπό όξύ φλεγμονώδες

πνευμονικό οίδημα ή πνευμονία με όξυ αίμορραγικό οίδημα.

Ὡς χρήσιμο ἐπιμύθιο ἀξίζει νά θυ-
μηθοῦμε τήν ἐπιδημία πού ἐνέσκηψε
στήν Ἀθήνα κατά τή διάρκεια τοῦ
Κριμαϊκοῦ πολέμου. Τή μετέφεραν τά
ἀγγλογαλλικά στρατεύματα, γι' αὐτό
καί ὀνομάστηκε «ἡ Ξένη τοῦ 1854».
Χολέρα καί λοιμός ἀποδεκάτισε τότε
τούς Ἀθηναίους, καθώς σκότωσε
3.000 κατοίκους στήν Ἀθήνα, πού εἶ-
χε πληθυσμό μόλις 30.000! Ἐμπνευ-
σμένο ἀπ' αὐτήν εἶναι τό περίφημο
διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη μέ τίτλο
«Ἡ χολεριασμένη», ὅπου ὁ συγγρα-
φέας καταγράφει ὅσα ἄκουσε ἀπό
παθοῦσα σεβάσμια γερόντισσα Ἀθη-
ναία. Διαβάζουμε ἐκεῖ: «ῥῆθε ἡ φο-
βερή χρονιά, πού ἔφερε τήν κατοχή
τῶν Ἀγγλογάλλων καί τήν χολέρα,
πού βάσταξε τρεῖς μήνες, κι ἔπαψε
τήν ἡμέρα τοῦ Ἀγίου Φιλίππου, ὥστε-
ρα ἀπό μεγάλη λιτανεία καί δέηση
πού ἔκαμε ὁ λαός μέ τούς παπάδες,
μέ τά εἰκονίσματα, μέ Σταυρούς καί
μέ ξεφτέρια».

Ἡ ἐπιδημία ἀντιμετωπίστηκε μέ
προσευχή καί μεγάλη Λιτανεία. Μι-
κροί, μεγάλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες
κρατώντας λαμπάδες, οἱ τότε βασι-
λεῖς Ὁθων καί Ἀμαλία, κλαίγοντας
ὅλοι συμμετεῖχαν. Ὅλοι γονυπετεῖς.
Ἐνῶ τήν προηγούμενη τῆς Λιτανείας
οἱ ἐφημερίδες ἀνέφεραν 277 θανά-
τους, τήν ἐπομένη ὑπῆρχαν μόνο 18,
τήν μεθεπομένη μόνο 2 καί κατόπιν
κανένas. Ἡ πανδημία σταμάτησε! Ἡ
προσευχή ἐκείνη καί ἡ Λιτανεία τοῦ
λαοῦ ἔσωσε τήν πρωτεύουσα καί ὅλη
τήν πατρίδα.

Ἀσφαλῶς σέ κάθε συμφορά καί

θεομηνία ὑπάρχουν ὅπλα ἱκανά, ὅ-
πως ἡ πίστη, ἡ προσευχή καί ἡ μετά-
νοια ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ! Ἀλλά
δυστυχῶς ἡ πίστη ἐκείνη τῶν προγό-
νων μας ἔχει ἐκλείψει τελείως καί ἔχει
ἀντικατασταθεῖ ἀπό τήν πίστη στήν
ἐπιστήμη.

Σήμερα, ὅμως, γεμίζει φόβο καί
τρόμο ἡ ψυχή μας, καθώς ἀκούμε ὅτι
ὁ κορωνοϊόςθερίζει ἀνελέητα. Ἡ
παγκόσμια κοινότητα βιώνει μία πρω-
τοφανή παγκόσμια πανδημία, ἡ ὁποί-
α διαλύει ἀκόμα καί τά καλύτερα ὑ-
γειονομικά συστήματα τῶν πιό ἀνε-
πτυγμένων χωρῶν· ἀνατινάζει στόν
ἀέρα τήν παγκόσμια οἰκονομία· ἐπι-
βάλλει τόν πανικό σέ κράτη καί πολί-
τες κι ἐρρημώνει τά πάντα· μεγάλα καί
ἰσχυρά κράτη ὑποβάλλονται σέ ἐγ-
κλεισμό. Ἡ ἱατρική κοινότητα «ἔχει
σηκώσει τά χέρια ψηλά», ἐνῶ τά ὑγει-
ονομικά συστήματα ἀδυνατοῦν νά
ἀνταποκριθοῦν μέ ὅ,τι αὐτό συνεπά-
γεται.

Βεβαίως, «δικαίως, ἄξια ὦν ἐπρά-
ξαμεν ἀπολαμβάνομεν». Ἀποθεώσα-
με τήν ἐπιστήμη καί ἐξορίσαμε τόν
Θεό. Διαπράξαμε ὕβρη κατά τοῦ Δη-
μιουργοῦ καί τώρα εἰσπράττουμε τά
ἀποτελέσματα. Ἕνας οὐτιδανός ἐ-
χθρός ἀόρατος, ὁ ἰός “coronavirus”
(κορωνοϊός) ἔχει καταντροπιάσει τά
κάστρα τῆς ἔρευνας καί μᾶς καλεῖ νά
ταπεινωθοῦμε, νά συναισθανοῦμε τή
μηδαμινότητά μας καί «πρὸς Κύριον
ἐν τῷ θλίβεσθαι» νά ὑψώσουμε ἱκε-
τευτικά τά χέρια μας, ἂν θέλουμε νά
ἀνακοπεῖ ἡ κούρσα τοῦ κίτρινου ἵπ-
που τῆς Ἀποκαλύψεως.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Άνάβω θυμιατήρι....

Τό καταπράσινο λιβάδι ήταν γεμάτο κόκκινες παπαρούνες και ή γέρικη έλιά που ήταν καταμεσίς του έμοιαζε γονατισμένη μπροστά σ' αυτό τό πανέμορφο χαλί που έστρωσε ό Θεός στά πόδια της.

- Δές! είπε μέ θαυμασμό ό Άρσένης. Θά μπορούσε νά έμπνεύσει τόν κάθε ζωγράφο.

- Καί τόν κάθε ποιητή, συμπλήρωσε ό Θανάσης, απολαμβάνοντας τήν εικόνα.

- Τόν λατρεύω τόν Μάη! είπε ό Άρσένης. Ή φύση στό μεγαλείο της...

Τράβηξε ό καθένας γιά τό πατρικό του σπίτι. Είχαν ξεμείνει κι οί δυό μετά τίς διακοπές του Πάσχα στό χωριό γιά νά δώσουν ένα χέρι σέ κάποιες άγροτικές έργασίες και συγχρόνως χαίρονταν και τή φύση που τόσο τούς έλειπε στήν Αθήνα. Από μωρά τρέχανε και παίζανε στό λιβάδι μέ τή μεγάλη έλιά, μά τότε δέν καταλάβαιναν πόσο όμορφο ήταν.

Ό Άρσένης είχε ακόμα δύο μαθήματα γιά τό πτυχίο τής ιατρικής κι ό Θανάσης είχε νά κάνει τήν πτυχιακή του έργασία στό πολυτεχνείο. Δέν βιάζονταν νά γυρίσουν στήν Αθήνα.

- Καλησπέρα, Άρσένη παιδί μου. Ό παπα-Λάζαρος στάθηκε περιμένοντας τόν Άρσένη νά πλησιάσει.

- Τήν εύχή σου, πάτερ μου, απάντησε εκείνος μόλις έφτασε κοντά του, φιλώντας του τό χέρι.

- Έχω νά σέ δώ από τήν Άνάσταση στήν έκκλησία, γιέ μου. Καί σένα και τόν Θανάση, είπε περισσότερο στοργικά παρά έπιτιμητικά ό παπάς.

- Πάμε στά χωράφια και βοηθάμε τούς γονείς μας, απάντησε χαμηλώνον-

τας τό βλέμμα ό Άρσένης.

- Οί γονείς σας ήταν, γιέ μου, τήν Κυριακή στήν έκκλησία, όμως ούτε έσένα είδα ούτε τόν Θανάση. Άκουσα νά λένε πώς δηλώνετε κι οί δυό άθεοι. Μά δέν τό πίστεψα.

Έσκυψε ακόμα πιό πολύ τό κεφάλι ό Άρσένης.

- Δέν μιλάς, παιδί μου; Δέν μιλάς... Τά δυό παπαδάκια μου άθεα; Άρσένη μου, πές μου πώς δέν είναι άλήθεια!

Ή γεμάτη άγωνία φωνή του παπα-Λάζαρου άνάγκασε τόν Άρσένη νά σηκώσει τά μάτια και νά τόν κοιτάξει στό πρόσωπο.

- Όχι, αναθάρρησε ό παπάς. Ένας άθεος στέκεται ξεδιάντροπα μπροστά στόν παπά, έσύ είσαι κατακόκκινος. Όχι, δέν είσαι άθεος, παιδί μου! Νομίζεις πώς είσαι άθεος, μά δέν είσαι. Δόξα σοι ό Θεός, είπε σηκώνοντας τά μάτια του στόν ούρανό και κάνοντας τόν σταυρό του. Ύστερα έσκυψε, τόν φίλησε στό κεφάλι κι έφυγε δίχως νά πει άλλη κουβέντα.

- Ρέ σύ Άρσένη, μήπως είμαστε λάθος; τόν ρώτησε τίς προάλλες ό Θανάσης ένα άπόγευμα που πήγαιναν βόλτα ως τό λιβάδι τής έλιάς.

- Σέ τί; τόν ρώτησε άν και καταλάβαινε γιά ποιό θέμα μιλούσε ό Θανάσης.

- Ή μάνα μου κοιμάται και ξυπνάει μέ τό «δόξα σοι ό Θεός» κι αυτό τήν κάνει όλη τή μέρα νά ύπομένει τά πάντα μέ χαμόγελο.

- Ή μάνα σου κι ή μάνα μου δέν γνώρισαν τίποτα άλλο από αυτό. Αυτός είναι όλος ό κόσμος τους, όλη ή ζωή τους και δέν μπορεί κανείς νά τούς τό αλλάξει· δέν σημαίνει όμως πώς είναι κι άλη-

θινό, αντέδρασε τότε ο Άρσένης μά βα-
θιά μέσα του έκανε κι αυτός τις ίδιες
σκέψεις.

- Πιστεύεις ότι ή πίστη στον Θεό εί-
ναι θέμα μόνρφωσης; τόν ρώτησε ο Θα-
νάσης. Θυμάμαι μέ πόσο θαυμασμό μου
μιλούσες γιά κείνο τόν καθηγητή σας
στήν Ίατρική πού ήταν πολύ πιστός στο
Θεό. Σέ τί τόν έμπόδιζαν οί τεράστιες
γνώσεις του νά πιστεύει;

Άνασήκωσε τούς ώμους δηλώνον-
τας άδυναμία νά άπαντήσει ο Άρσένης
καί άπό τότε δέν μίλησαν ξανά γιά τό
θέμα αυτό.

Είδε τή μάνα του μέσα άπό τό άνοι-
χτό ξεπόρτι τους νά θυμιατίζει καί έ-
φτασε ως εκείνον ή εύωδιά. Στάθηκε
έξω καί περίμενε ως νά τελειώσει. Αυτό
ή μάνα του τό έκανε άπό τότε πού θυ-
μάται τόν έαυτό του καί πολλές φορές
μέχρι νά γίνει φοιτητής αυτός τής ετοί-
μαζε τό θυμιατήρι. «Έγώ θά είμαι τό πα-
παδάκι σου», τής έλεγε, κι εκείνη χαμο-
γελούσε εύτυχισμένη.

Έκανε νά περάσει τό κατώφλι, όταν
άκουσε τόν μικρό του άδελφό πού ήταν
στήν τελευταία τάξη του λυκείου νά λέει
στή μάνα τους:

- Άν ύπάρχει Θεός γιατί, ρέ μάνα, ο
Άρσένης μας δέν πιστεύει;

Έγινε μιά σιωπή κι ύστερα άκου-
σε τή μάνα νά ψάλλει τό άγαπημένο της
τροπάριο. «Προστασία των χριστιανών
άκαταίσχυντε...». Τό άγαπημένο του
τροπάριο.

- Θεέ μου, ψιθύρισε ο Άρσένης, «Δέ-
σποινα πρόφθασον...» καί μπήκε άπο-
φασιστικά στο σπίτι.

- Δέν σέ πρόλαβα σήμερα, μαμά, άλ-
λά αύριο θά σού ανάψω έγώ τό θυμια-
τήρι.

Είδε τά
μάτια τής
μάνας του
νά φωτίζον-
ται καί νά λάμ-
πουν σάν διαμάντια τά
δάκρυα πού δέν είχαν άκόμα στεγνώσει
καί ύστερα γύρισε καί κοίταξε τόν μικρό
του άδελφό.

- Έσύ δέν τής άναψες ποτέ τό θυ-
μιατήρι; τόν ρώτησε κι εκείνος άπόμεινε
νά τόν κοιτά κατάπληκτος.

Τό λιβάδι άπλωμένο μπροστά τους
πανέμορφο μιλούσε σήμερα μέσ στην
ψυχή του πιό δυνατά.

- Θανάση, ξεκίνησε νά μιλήσει ο Άρ-
σένης, μά εκείνος τόν έκοψε γελώντας.

- Ναί, ξέρω, θά μπορούσε νά έμ-
πνεύσει έναν ζωγράφο.

- Όχι, δέν θά έλεγα αυτό, Θανάση.
Λέω ποιός ζωγράφος τό φιλοτέχνησε;
Ποιός έσπειρε καί τις παπαρούνες μέσα
στο χορτάρι; Ποιός δημιούργησε όλη
αυτή τήν όμορφιά, φίλε μου;

Γύρισε ο Θανάσης καί τόν κοίταξε
ξαφνιασμένος καί τά γαλανά μάτια του
σπίθισαν γεμάτα χαρά κι έλπίδα.

- Ό Θεός, Άρσένη, ο Θεός, φίλε
μου, άπάντησε μέ σιγουριά ο Θανάσης
κι ένιωσε νά λευτερώνεται ή ψυχή του.

- Ναί, Θανάση, ο Θεός! Τά θυμιατά
των μανάδων μας ξόρκισαν τό κακό.
Πάμε! είπε καί τινάχτηκε άπότομα όρ-
θιος.

- Ποϋ; ρώτησε άπορημένος ο Θανά-
σης.

- Νά τούς ανάψουμε τά θυμιατήρια.
Τί παπαδάκια είμαστε; Άπάντησε καί
όλος ο Μάης ένιωσε ότι μπήκε στην
καρδιά του.

Έλένη Βασιλείου

Συζητώντας τά γεγονότα...

«...ού γὰρ οἶδασι τί ποιούσι»

Γενική επίθεση εξαπολύθηκε μέ ἀ-φορμή τήν ἐπιδημία τοῦ κορωνοϊοῦ κα-τά τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Κοινωνίας στά ΜΜΕ. Πίεση καί βολές κατά τῆς Κυβέρνησης καί πολλῶν ἄλλων γιά τή στάση, τίς πεποιθήσεις, τήν ὁμολογία τους. Ἀποτέλεσμα ἡ θλιβερή εἰκόνα τῶν κλειστῶν καί βουβῶν ναῶν τίς ἁγι-ες ἡμέρες τῆς Μ. Ἑβδομάδας καί αὐ-τῆς ἀκόμη τῆς Ἀνάστασης.

Πιό θλιβερή καί προκλητική ἡ γενι-κή ἀπαγόρευση τῆς θ. Κοινωνίας τῶν πιστῶν, χωρίς καμία συζήτηση γιά κά-ποια ρύθμιση, γιά λήψη μέτρων κτλ. Καί ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες τίς θλιβερές κα-ταστάσεις, ἐκείνη τῆς δίωξης κληρικῶν πού «τόλμησαν» νά κάνουν τό ἱερατικό τους καθῆκον: νά κοινωνήσουν πιστούς ἔστω κι ἂν δέν παρατηρήθηκε κανένας συνωστισμός καί συγχρωτισμός. Κι ὅλα αὐτά τί ἄλλο ἀπό προσβολή στό θεῖο μυστήριο ἀποτελοῦν; Ὁ Χριστός ξανα-σταυρώθηκε... στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα.

Ἄς γίνεи ἴλεως γιά ὅλους μας Αὐτός πού πάνω ἀπό τόν Σταυρό ἀναφώνησε «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιούσι».

Δέν ἐξέλιπε

Χωρίς καμία ἐπιτήδευση ἢ δόση κο-λακείας τόν καιρό τῆς πάλης τῆς παγ-

κόσμιας κοινότητος μέ τόν κορωνοϊό ἀκούστηκαν εὐχαριστίες καί ἐγκώμια γιά πολλές ὁμάδες ἀνθρώπων πού εἴτε παραμένουν στή θέση τους -παρά τήν ἐπικινδυνότητα- γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ὑπολοίπων, εἴτε μέσῳ τῆς ἐπιστή-μης ἔδωσαν καί δίνουν μάχες στόν νέο αὐτόν «ἀόρατο πόλεμο».

Ἐπίσης πάρα πολλές συγκινητικές μεμονωμένες πρωτοβουλίες συμπαρά-στασης -τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί στόν κόσμο ὅλο- ἦρθαν στό φῶς τῆς δημοσιότητος καί ἀπέδειξαν ὅτι τό λῆμ-μα «ἄνθρωπος» δέν ἐξέλιπε... Χρειά-ζονται φαίνεται «εἰδικές συνθήκες» γιά νά ἀποκαλύψουμε τήν ὁμορφιά πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ἐγωκεντρικό προσωπεῖο πού μᾶς φόρεσε μόνιμα ἡ ἀνταγωνιστική καθημερινότητα.

Φίλημα ζωῆς

Ὁ θεσμός τῶν εὐεργετῶν ἐπέστρε-ψε στήν πατρίδα μας δυναμικά! Καί ἐλ-πίζουμε ὅχι προσωρινά. Σχεδόν ἀπό τήν Τουρκοκρατία καί τά πρῶτα χρόνια τῆς ἀπελευθέρωσης, εἶχε νά φανεῖ στήν Ἑλλάδα αὐτό τό κύμα δωρεῶν πού πραγματικά στήριξε τό σύστημα ὑγείας -καί ὅχι μόνο- στή λαίλαπα τοῦ covid-19.

Καί δέν εἶναι μόνο οἱ ἐπώνυμες ἐ-ταιρεῖες καί οἱ ἐπιχειρηματίες πού ἔ-

Συζητώντας τά γεγονότα...

δωσαν από τό περίσσευμά τους. Είναι καί άπλοί άνθρωποι πού προσέφεραν τόν προσωπικό τους κόπο κι από τό ύστερήμά τους, θυμίζοντας τό δίλεπτο τής χήρας τοῦ Εὐαγγελίου.

Άναμφισβήτητα οί μεγάλες δωρεές έδωσαν μία άνάσα στίς κρατικές δομές, αλλά καί ή προσφορά τών «έλαχίστων» έδωσε φίλημα ζωής στο έλληνικό φιλότιμο, πού έμοιαζε νά άργοπεθαίνει στον τόπο όπου... γεννήθηκε!

Τό χρέος

Μέσα στην πίεση καί στον πανικό τής πανδημίας υπήρξαν καί περιστατικά -όχι λίγα- πού έδωσαν άφορμή γιά θετικές καί φιλότιμες σκέψεις. Παραθέτουμε ένα από αυτά, όπως τό διαβάσαμε στο διαδύκτιο: 'Ιταλός 93 έτών, πού νόσησε από τό covid-19, όταν άποθεραπεύθηκε καί επρόκειτο νά βγει από τό νοσοκομείο, πληροφορήθηκε ότι γιά τή νοσηλεία του στή ΜΕΘ καί συγκεκριμένα γιά τή χρήση τοῦ άναπνευστήρα ώφειλε στο νοσοκομείο 5.000 ευρώ γιά κάθε ήμέρα. Ό γέροντας άρχισε νά κλαίει καί οί γιατροί πού νόμισαν ότι στενοχωρήθηκε γιά τό μεγάλο ποσόν προσπάθησαν νά τόν παρηγορήσουν. Τότε εκείνος άπάντησε: «Δέν κλαίω γιά τά χρήματα πού χρω-

στάω. Μπορώ νά πληρώσω όλο τό ποσόν. Κλαίω γιατί άνέπνεα τόν άέρα τοῦ Θεοῦ 93 χρόνια καί ποτέ δέν τόν πλήρωσα, ούτε καν Τόν έχω εύχαριστήσει γι' αυτό».

Ή Άλήθεια

Ένα γεγονός, πού προσθέτει τή δική του μαρτυρία γιά τό μεγαλειό τής άγίας Γραφής καί περιποιεί τιμή στην έλληνική γλώσσα: Στην πρόσοψη τοῦ γραφείου ύποδοχής τής Βιβλιοθήκης τής 'Ιαπωνικής Βουλής είναι γραμμένο τό σύνθημα «Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ». Μία φράση βγαλμένη από τό στόμα τοῦ θεανθρώπου Κυρίου μας 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ή όποία άπευθύνεται σέ όλο τόν κόσμο, σέ κάθε εποχή: «Γνώσεσθε τήν αλήθειαν καί ή αλήθεια έλευθερώσει ύμās» (Ίω 8,32).

Μελετώντας τήν άγία Γραφή ό κάθε ειλικρινής άναζητητής θά άνακαλύψει ότι ή αλήθεια δέν είναι κάποια άφηρημένη έννοια ή ιδέα. Είναι ένα πρόσωπο, ή ένυπόστατη Άλήθεια, ό Υιός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Έκείνος πού είναι ή Αὐτοαλήθεια έγινε άνθρωπος γιά νά μās άπαλλάξει από τά σκοτάδια τής άγνοιας καί τής πλάνης καί νά μās μεταγγίσει τήν αληθινή καί αιώνια ζωή, έφόσον, βέβαια, έλεύθερα άποφασίσουμε τή συνεργασία μαζί Του.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ